

POLITIŠKOS ŽINIOS.

REVOLIUCIJA MASKOLIOJO.

Vėlykos perėjo Maskolijoje ra-
mai, kraujo praliejimų, kokiais
gėdino laisvės reikalaujančius
besilaikanti rando skverno reakci-
jonieriai, niekur nebuvo.

Nuo serodos prieš vėlykas iki
atvėlyko duma nesidarbavo. Iš
ferijų pasinaudodami, tūli socia-
listų partijų atstovai manė kur
nors švedijoti atlikti partijos susi-
rinkimą, bet to krašto valdžios,
bijodamos Maskolijos, neleidė.
Todel susivaziavę čia partijos at-
stovai išsiskyrė į Angliją, kur
valdžios susirinkimų ne kontro-
liuoja. Anglijos valdžios ne draus-
ti susirinkimo negali, bet Londono
laikraščiai pagarsino, nežinia
teisingai ar ne, jog maskoliskas
randas sugrįžusius iš Anglijos
buvusius susivaziavime socia-
listų rengiasi areštuoti tuojau ant
rubežias, arba jų visai neleisti,
kadangi jie išvažiuo be užbrėž-
nių paspartų. Kadangi, kaip sa-
ko, išvažiuo ir keli dūmos atsto-
vai, tai nežinia, ką su tais randa-
s mano daryti. Areštuoti jų be du-
mos leidimo negali. Gal bandys
jų neleisti atgal, kadangi tokiu
budu legvusiai dūmų galėtų
skaitliu savo priešų sumazinti.

Be tasų, vietoj neleistų, reikėtų
rinkti naujus ir nėra abejonės, kad
vietoj tokiu būdu prasalintų, žmo-
nės išrinkti naujus tokius jau ran-
do priešus arba dar smarkesnius.
Naudos iš to randa neturėtų, to-
del jis gerai apsvaistytas, kol grie-
s tokių žmonių erzinančių prie-
monių sumažinimui skaitliaus sa-
vo priešų.

Nuo maskoliskojo atvėlyko du-
ma vėl pradėjo laikyti posėdžius.
Kaip praneša laikraščiai, po Vėly-
kų, bent pirmame posėdyje, ant
kairiųjų paėmė viršų desinėjie,
kurie, priešais kairiųjų norus,
pasisekė pervaišinti savo rezoliucij-
as daug žvelnesnė formoj negu
kairieji geidė. Klausymas tik ar
ilgai teip bus. Jeigu desinėjie
galėjo viršų paimti, tai reikia ma-
nyti, kad lenkai vėl apšėjo kairi-
uosius ir perėjo į desinėjio pusę.
Pirma lenkų balsai persverdavo.
Išliko, ant lenkų kairieji negal-
ėjo ir pirmą remties, jie nebuvo
istikimais, kadangi apart tautiš-
kų reikalų, jie nieko daugiau ne-
mato. Ar nepastovumas ir tautiš-
kas egoizmas išeis jiems patiems
ant naudos, reikia abejoti. Besi-
stengiamas išgauti privilegijas Lie-
tuvų, Baltgudijų ir Mažrusijų
je užtraukia neuzkanta tuose
kraštuose gyvenančių ne lenkų; o
čia lenkų mažai, tai lenkystė ne-
gali viršų paimti. Čia siekiamas
lenkai negali tautiškių mierių at-
siekti, be reikalo vien prieš save
sukelia tokius tautiškus gaivalus
su kokiais galėtų sėdaroj ir su-
tikime gyventi. Tautiškas egoiz-
mas ir godumas niekam naudos
neatgabend, ne gali atgabendti ne
lenkams.

Dumos susirinkime 13 d. gegu-
žio, vidaus ministeris pranešė susi-
rinkusiems žmonių atstovams, jog
Maskvoj keturi vyrai likosi, nužū-
dyti, jie buvo pasmerkti karės
lauko teismo. Minėtus vyrus
toks jau šudas buvo pasmerkęs ka-
lėjimui per visą jų gyvenimą, bet
toks nusprendimas Maskvos ge-
neral-gubernatoriui pasirodė per-
lengvas; jis todėl panaikino pir-
minio teismo nusprendimą ir
sūrengė antrą teismą, kuris visus
keturis pasmerkė mirtim.

Debatai apie tą atsitikimą ėjo
dumoj labai ramiai. Pasibaigus
posėdžiui, demokratai užmanė re-
zoliuciją, jog iš apreiškimo mini-
sterio matyt, jog Maskvos gene-
ral-gubernatorius Hoerschelman,
panaikindamas pirmutinį karės
lauko teismo nusprendimą, per-
žengė jam suteiktas tiesias. Nors
tokiai rezoliucijai priešinosi at-
stovai kairiųjų partijų, kurie re-
gavo daug atstovų, ji dūmos
likosi priimta. Besipriešinti to-
kiai rezoliucijai kairieji turėjo
rodos, tiesą. Juk jeigu gene-
ral-gubernatorius neturėjo tiesos pa-
tikinti pirmutinio teismo nu-
sprendimą, bet tą padarė ir an-
trasis minėtus vyrus nusun-

tė ant kartuvių, tai jų nužudymas
yra jau ne teisinga bausmė, bet
paprasta žmogžudystė, ir žmog-
žudijai turi būti nubausti. Teip
yra kitur, bet ne Maskolijoje: čia
baudžia paprastus žmogžudžius,
nužudžius karta netyčia, be no-
ro kitą žmogų, bet nužudžiusius
be jokio pamato šimtus žmonių
randa tarnus dar caras apdovano-
ja. Mat rando tarnams nėra ne-
doras, nė tiesų, žmonis nuo jų
piktumo niekas negina. Randas
griebiasi keršto, žmogžudystės
savo priešų. Argi reikia dar ste-
bėti, jeigu to paties ginklo grie-
biausi už laisvę kovojanti kovoje su
visus spaudžiančiais rando tar-
nais? Kas kokią šėklą sėja, to
ir vaisius renka. Randas sė-
jo kerštą, dabar reikia jam pačiam
rinkti vaisius jo pasėtos šėklos.
Teisybė, ta kova, kerštai kenkia
visam kraštui, ji neleidžia žmo-
nėms nusiraminti, išstumia gyve-
nimą iš normalių vėžių, bet ka-
gi daryti, jeigu kito išėjimo nėra?

Nusilenkimas prieš nedorai besi-
elgiantį randa būtų juk teipi ne
dorą darbu, nes atiduotų nedorų
rando tarnų malonei milijonus
žmonių, kurie po našta tokių ypa-
tiškų malonių vos kvėpuoti gali.
Ir duma, nusilenkdamas prieš
randa, jam pritaridama, vien puse
lupų nupeikdamas rando tarnų
rengiamas žmogžudystės ir kankini-
mus nekaltų žmonių, negali būtų
žmonių apginti, tokia duma būtų
ne žmonių apginti, bet rando i-
nagiui. Bet dar ir tokią nuolanki-
sai duma randa gali išvaikyti
teip jau, kaip išvaikė pirmutinę.
Juk rando duma reikalinga vien
užtvirtinimui rando sumanymų,
ypač gi užtvirtinimui biudžeto,
nes kol nėra tautos atstovai ne
daleis randa užbrėžiuose už-
traukti paskola, užbrėžiu banki-
ninkai neskolina pinigų. Kaip tik
biudžetas bus užtvirtintas, randa
ceremonijų su duma nedarys,
nors ir dabar didelių nedaro. Juk
ir dabar nė vienas svarbesnis žmo-
nių labui dūmos užgyrimas ne
ilgai teip bus. Jeigu desinėjie
galėjo viršų paimti, tai reikia ma-
nyti, kad lenkai vėl apšėjo kairi-
uosius ir perėjo į desinėjio pusę.
Pirma lenkų balsai persverdavo.
Išliko, ant lenkų kairieji negal-
ėjo ir pirmą remties, jie nebuvo
istikimais, kadangi apart tautiš-
kų reikalų, jie nieko daugiau ne-
mato. Ar nepastovumas ir tautiš-
kas egoizmas išeis jiems patiems
ant naudos, reikia abejoti. Besi-
stengiamas išgauti privilegijas Lie-
tuvų, Baltgudijų ir Mažrusijų
je užtraukia neuzkanta tuose
kraštuose gyvenančių ne lenkų; o
čia lenkų mažai, tai lenkystė ne-
gali viršų paimti. Čia siekiamas
lenkai negali tautiškių mierių at-
siekti, be reikalo vien prieš save
sukelia tokius tautiškus gaivalus
su kokiais galėtų sėdaroj ir su-
tikime gyventi. Tautiškas egoiz-
mas ir godumas niekam naudos
neatgabend, ne gali atgabendti ne
lenkams.

Dumos susirinkime 13 d. gegu-
žio, vidaus ministeris pranešė susi-
rinkusiems žmonių atstovams, jog
Maskvoj keturi vyrai likosi, nužū-
dyti, jie buvo pasmerkti karės
lauko teismo. Minėtus vyrus
toks jau šudas buvo pasmerkęs ka-
lėjimui per visą jų gyvenimą, bet
toks nusprendimas Maskvos ge-
neral-gubernatoriui pasirodė per-
lengvas; jis todėl panaikino pir-
minio teismo nusprendimą ir
sūrengė antrą teismą, kuris visus
keturis pasmerkė mirtim.

Debatai apie tą atsitikimą ėjo
dumoj labai ramiai. Pasibaigus
posėdžiui, demokratai užmanė re-
zoliuciją, jog iš apreiškimo mini-
sterio matyt, jog Maskvos gene-
ral-gubernatorius Hoerschelman,
panaikindamas pirmutinį karės
lauko teismo nusprendimą, per-
žengė jam suteiktas tiesias. Nors
tokiai rezoliucijai priešinosi at-
stovai kairiųjų partijų, kurie re-
gavo daug atstovų, ji dūmos
likosi priimta. Besipriešinti to-
kiai rezoliucijai kairieji turėjo
rodos, tiesą. Juk jeigu gene-
ral-gubernatorius neturėjo tiesos pa-
tikinti pirmutinio teismo nu-
sprendimą, bet tą padarė ir an-
trasis minėtus vyrus nusun-

te išreikšė viltis, kad randa iš jų
turės gerus draugus pritariančius
jų mieriams. Ar tas bus, nežinia.
Seniau vienok, kada parlamente
socialistų buvo daugiau, jie kar-
ščiausiai priešinosi padauginimui
kariumenės; dabar gi rando ne-
permaldaujančiai priešais yra bu-
vę jo draugai — pasiuntiniai kata-
likų partijos.

Pykina labai Vokietiją pada-
rytas susitarimas tarp Anglijos
ir Maskolijos, Prancūzijos ir Japo-
nijos reikaluose kolonijų. Japo-
nija pasizada padėti šioms vieš-
patystėms palaikyti savo koloni-
jas, jos gi pažada padėti Japo-
nijai nedaleisti kitoms viešpatys-
tėms griebti kokius nors žemes
plotus rytinėje Azijoje. Vokietija
ir Amerika nuo tos sutarties iš-
skirtos, kadangi, kaip apreiškė re-
porteriams Japonijos ambasado-
rius Paryžiuje, Vokietija tikrų ko-
lonijų rytinėje Azijoje ne turi, ka-
rta, tik tą tik samdo nuo Kinų; pa-
sibaigus samdomo laikui, turės
pasitraukti.

AUSTRO-VENGRIJA.
Vengrijos izdo ministeris Ko-
suth padavė parlamentui savo
sumanymą, sulyg kurio visiems
tarnaujantiems ant Vengrijos ge-
lezinkelių būtų uždrausta strei-
kuoti arba kitokių būdu kenkti
traukinių bėgimoju. Prasiženg-
sius uždėdinus galima būtų
tuojau pašalinti. Jeigu gelezin-
kelių tarnai norėtų uždegti kokią
draugystę, turi jie išmesti valdžių
daleidimą. Uždrausta tarnaujan-
tims ant geležinkelių priguolėti
prie priešingų valdžių draugystę.
Austrijos atsiuva parlamento
pasiuntinių rinkimai ant naujų pa-
matų: pirmą čia rinkėjai buvo,
teip kaip Maskolijoje, padalyti į
klasas, dabar jau bus visuotini
rinkimai. Išrinkti reiks 516 pa-
siuntinių, kandidatų gi yra su vir-
šum 2000.

PRANCUZIA.
Nors 1 d. gegužio Prancūzijoje
perėjo gana ramiai, bet pirmą su-
organizuoti streikai porodė galy-
bę socialistų, kurios pabugo jau
ir randa, nors tarp ministerių
yra ir socialistai. Ministeriai
parlamentui padavė sumanymus
naujų suvaldymui darbininkų tie-
sų. Viešų darbų ministeris
Briand apreiškė parlamente, jog
ministeriai pasitrauks nuo vietų,
jeigu parlamentas nepašalins jų pa-
davimų prieš darbininkus.

Kadangi Morokko sultanas ne
nori išpildyti Prancūzijos reika-
lų, tai ji mano nepasigandin-
ti užėmimu vieno Udja apskrčio,
bet rengiasi griebti dar kokią Mo-
rokko smotą. Bet tas galėtų atvir-
ką su Morokku pagimdyti, ir ku-
rią galėtų dar kas daugiau įsikisti.

IŠ LIETUVOS.
IŠ VILNIAUS.
7 d. balandžio Vilniaus karės
apskrčio teismas nagrinėjo bylą
St. Lacho, kaltinamo už užpuoli-
mą spalį 14 d. 1906 m. ant kon-
vojaus, vedančio politiską prasi-
kaltėlį. Teismas nutėisė pakart.
Nusprendimas atiduotas patvirtin-
vadui Vilniaus kariūmenės apskr.
7 d. balandžio, sako, išėjęs pa-
skutinis "Vilniaus Žinių" nume-
ris, "V.Ž." daugiau nebeispaus.
Pr. St.

Nuo 6 d. balandžio "Lietuvis"
perėjo į rankas kun. Stakalės.
"Lietuvis" dabar bus skiriamas
lietuviams Vilniaus ir Gardino gu-
bernijų.
P. S.
(Iš "L. U.")

IŠ LANDVARAVO.
Vilniaus gub.
Čia yra didelis dvaras, kuris pri-
klauso Tiškevičiams. Darbininkų
gyvenimo sąlygos tokios: bernai
gauna 48 rub., 16 asmenų (asme-
na—2 puru ir 5—10 svarų) ru-
lo 12 miegų; be to, kiekvienas
gauna atskirą dailį dešiatinos bul-
vėms pasisodinti ir po 3 tyse dar-
žui. 48 rub. alga, rodosi, nemaža,
bet, pasizūrėjus darbininkų padė-
jimui arčiau, pamatysime, kad tai
mažmozis; jėvai duodami su smil-

timis, pelais ir kitokiais "gardu-
mais", žemė gi bulvėms skiriama
kuoprasčiausia. Bernai neturi
tiesos laikyti nė karvių, nė avių,
o pieną turi pirkties dvere, už ką
išėina kiekvienam arti 18 rublių.
Kiaules, jeigu kurie jas laiko, turi
penėti per vasarą namie tvartuo-
se (gurbuose). Atsilio darbinin-
kai nedaug teturi, vistiek žiemą
ar vasarą. Vasarą darbas tęsiasi
nuo ryto ligi vėlam vakarui, žiemą
gi darbininkai turi dirbti ne tik
dvaro darbus, bet ir pašalinius, bu-
tent vežti malkas į stotį, pabrū-
darbus ir t. t. Be to, vasarą šven-
tėmis ir nakties laiku bernai turi
ganyti arklius. Darbininkų žmo-
nės per 4 mėnesius turi milžti kar-
ves. Už mažiausį nusikaltimą
uždedama nuo 50 kap. ligi 1 rub.
pabaudos. Gyvenimui visų biau-
riai: pajudinus lubas, pradeda
byrėti nauji gardunynai į valgi-
kūbas akis. Tuo tarpu dvarininko
arkliai turi puikias arklydes, bu-
vusį grafo "rumą". Matyti, ponui
arkliai labiau rūpi, kaip žmonės.
Ir neuostabu: už arklius reikia
mokėti pinigai, o bernų gausi, kiek
norint.

Darbininkams, nusibodo toks
gyvenimas, ir jie nori pagerinti jį,
tik bijosi pradėti ką nors daryti:
vienį kitoms neįsiti. Z.—a.
(Iš "Sk.")

IŠ LIETUVOS SOSTAPILIO.
Praėjusioje korespondencijoje
minėjau mūsų draugijas ir žade-
davau, kad ką nors daugiau apie jų
gyvenimą, darbus, tikslus ir t. t. pa-
rašyti, tačiau šia sumanymą delei
įvairių laikinių kliūčių atidedu
vėlesniam laikui.

Siuo žygiu norėjau pakalbėti
apie vargingą mūsų literatų gyve-
nimą.
Dėl paraiškų kilo sumanymas iš-
steigti grynai literatiską laikraštį
bent du kartų į mėnesį leidžiamą.
Bet po įvairių apskaitliavimų ai-
škiai pasirodė, kad be medžiagiš-
ko nuostolio tas sumanymas ne-
įvykdomas. Literatų gi tarpe ne-
turime nė vieno, kursai sutiktų,
arba nekaltant apie sutikiną, g a-
lėtų tą nuostolį padengti. Dargi
pačiai pradžia truko pinigų.
Ir noroms-ne noroms reikėjo atsi-
sakyti nuo to sumanymo. Šmet
vėl pakilo pernyktė idėja ir vėl
klabinama, jiškoma ar nebei-
stengtumėm kaip nors išleisti per
metus kokiąs keturias rinktinės
knygas. Nuo laikraščio asiakys-
ta, manoma dabar apie tokias kny-
gas, kurios būtų paskutini
lietuvių dailės
ir minties žodžiu.

Išpradzius, ketinta buvo pasika-
kinti vien paskutini lietuvių min-
ties žodžiu, bet pirmoji Lietuvių
dailininkų artistiską paroda nelei-
do užmirti apie apsiereikšius kul-
tūriškame mūsų gyvenime lietu-
vių dailę. Taigi ir manoma kaip
nors tas darbas pradėti. Bet kaip
jis pradėti?

Medžiagos (literatūros) netruk-
ta; dailininkų, tautiškių dailę gai-
vinančių ir gi netrukta—trūksta
pinigų. Galvota įvairiai, daug
kalbėta—bet prie nedug ko prie-
ta. Iš privatinųjų žmonių nėra nė
vieno piniguočio, kuris panorėtų
įdėti į tą reikaltą pinigų. Bet ir
pačių piniguočių nėra!

Galvėgalė spėjama, kad išleide-
jai gal neatsisakys sudėti reika-
lingam tam tikslui pinigų sumą.
Vienas vilnietis knygy pirklys,
kuriam buvo papasakotas tas su-
manymas, karštai pritarė ir pa-
dėjo keliatą šimtų (gal ir dau-
giau), vienas nenor apsiimti.
Taigi, ar šio mūsų literatų suma-
nymo negalėtų paremti lietuviai
amerikiečiai lietuviškų knygy lei-
dėjai? Svarbus tad dalykas ir
naudingas būtų visai Lietuvai.

Manoma tas knygas prenumera-
tus kelin leisti, kad palengvinti
išleidimas iš pinigisko atžvilgio.
Kiek jų bus įmetus išleista, 4 ar
mažiau — tai prigulės nuo me-
džiagos gausumo. Bet daugiau
nebus leidžiama, nes pinigisko iš-
teklius gal nebus.

Literatai, Vilniuje gyvenantie-
ji, apsiimty visą darbą atlikti,
nereikalaudami kitokio atlygini-
mo, kaip tik už raštus. Korektū-
rą, suredagavimą, išsiuntinimą
prenumeratoriams ir kitus darbus
atlikti, kaip sakiau, vietiniai lite-
ratai.

Jeigu būtų tos knygos leidžia-
mos, jeigu amerikiečiai — leidejai
tam sumanymui pritarę — mūsų
literatiska dr-tė, iš idėjisko atžvil-
gio, vienais metais gerokai auk-
styn pašoktų. Bet reikia atmin-
ti, kad tokios knygos prekiuotų
visgi 4000 rublių — skaitant visas
prie to išlaidas. Tiesa, gal pre-
numeratoriai apskelbus, dalis ty pi-
nigų įplauktų nuo prenumeratorių,
likusius tai jau, jeigu kas tuo su-
manymu pasirūpintų, aiškus daly-
kas, reikėtų šudėti — nors ir sie
ilgainiui iš parduotų knygy sugrį-
žtų.

Sumanymas labai puikus ir ge-
ras, bet ar jis teip pat, kaip dau-
gelis puikių, gerų ir naudingų su-
manymų neuueis vėjas; ar atsi-
ras žmonės, kurie, literatūros sva-
rumą tautos gyvenime suprasda-
mi, tam sumanymui pritaris ir jį
parems? Principališkai, neabejo-
ju, kad jis daugelį patiks ir dau-
gelis jam pritaris, bet pri-
tarimais toli neuvažiuosi; čia rei-
kia parėmimo ir greito ir gausaus.
Anumot "Vilniaus Žiniose" bu-
vo daug rašyta apie peranksty-
bas mūsų veikėjų mirtis. Gal ne-
trūkus pakils tie pat aimanavi-
mai ir "graudus verkimai" delei
koko kito veikėjo mirties. Klaus-
tuomet žmonės: kas tokiose at-
sitikimose kaltas? — Nereikėtų
nė atsakymo! Ant ty visu kla-
simų telieka tikėti vienas atsaky-
mas: visuomenė! Bet dirbdami,
visuomenė, ilgainiui nebekaltisime
tos visuomenės. O visuomenė,
kurioje nėra kaltų prieš tautos
nuostolius, nelaimės ir t. t. yra
maloniausias gyvenimas! ..

Leidėjai, paremdami šį suma-
nymą, gādarys kelerioji lietuvių
kultūriškam kilimui naudą: 1) su-
sąsels literatus ir tuo apdraus juos
nuo perankstybos mirties, 2) pa-
didis ir pageris mūsų literatūrą
originaliais lietuvių rašytojų vei-
kalais, 3) suteiks lietuviams pro-
gą lavintis ir švies visuomenę ir
t. t.

Pritariančius tam sumanymui ne
tik žodžiu, bet ir veiksmu geistina
būtų išgirsti "Lietuvoje". Ypač
svarbi yra mums "T. M. D." bal-
sas ir nuomonė. Lauksime nuo-
monių!

Viesame Lietuvos gyvenime pa-
staramis dienomis įvyko tulio, la-
bai svarbi, permainos.
D-ro Basanavičiaus organas
"Lietuvis", kuris buvo skiriamas
inteligentijai ir drauge mokyklų
reikalams, nuo No. 5 nebeisėina.
No. 6, kaip teko man patirti, bu-
vo jau visiškai surinktas ir spau-
dinti prirengtas, bet spaustuvai
ninkas numerio nespauzdino, nes
jam nebuvo užmokėta. Dabar
spaustuvininkas grumoja teismu.
Nemaloni istorija — bet teisinga.

Tokioms kliutims ir nemalonu-
mams atsiradus, galvėgalė "Lie-
tuvis" perėjo į kun. St. Stakalės
rankas. Iš patalpintos paskuti-
niam "Vilniaus Žinių" No. 79
naujosios "Lietuvio" redakcijos
deklaracijos matome, kad pirmą-
ji "Lietuvio" tikslą: tarnauti Lie-
tuvos inteligentijai ir mokykloms,
naujoji redakcija atmeta ir visą
laikraštį pakreipia kiton pusėn:
tarnauti Vilniaus ir Gardino gu-
bernijos — praeiokėliams, žadinti
juose tautiškos sąmonės susipa-
timą kovoje su įsivyravusiais len-
kų "endekais" ir kelti žmonių ap-
švietimo laipsnį augstyn. Tikslas
pastatytas gana puikus, nes ište-
sų vilnietis ir gardeniečiai lie-
tuviai ligisilgi niekas nesirupino.
Tad "Lietuvio" sumanymas eiti į
labiausiai tamsius ir ištautintus
Vilniaus ir Gardino gub. kampus
ne tik geras bet ir reikalingas.

Vietiniai lenkų liaudies laikraščiai:
"Zorza Wilenska" ir "Przyjacieli
ludu" stropiai ir atkakliai varė ir
varo dar nesulenkęs lietuvių
visuomenės darbą. Įrankių doru-
me tie laikraščiai nerenka — kiek-
vienas įrankis yra geras, jeigu
tik prie sumanyto tikslo veda.

Taigi su tais tai lietuvių lenkini-
mo laikraščiais ir ketina kovoti
naujoji "Lietuvio" redakcija. Ta-
čiau, neveizdint j tokį sunkų ir
atsakomybės pilną darbą, į būtinai
reikalingą darbą. — vietiniai lie-
tuviai, pažindami gerai naująjį
"Lietuvio" leidėją-redaktorių, kun.
St. Stakalę, nesitiki, kad tas dar-
bas būtų, kaip reikiant, su taktu
atliktas.

Antra nelaimė, kuri užgriuvo
ant Lietuvos visuomenės — tai
"Vilniaus Žinių" žlugimas. Kiek
Lietuvos visuomenė nustojo su to
vienintelio, tokiais didžiomis au-
komis vieno patrioto leidžiamo,
dienraščio, tas tegalės suprasti,
kuris supranta stropiai ir su pa-
sėkmėmis varomo kultūriško dar-
bo naudą. "Vilniaus Žiniose" žlu-
gus, ilgiems metams lemta likti
mums be dienraščio, nes tarpe sa-
vųjų neturime kapitalistų, kurie
nepagailėtų sudėti ant Lietuvos
kultūros aukuro dešimtis tukstan-
tų, nesitiekdami jų atgal atgauti.
Pagalios, apskritai imant, neturi-
me kapitalistų, o labiau tokių, ku-
riems labai rūpėtų tautos reikalai.
Taigi, lauksime, kol likimas leis
mums vėl koki gerądarį, kuris ap-
dovanos mus nauju dienraščiu.
Vilniuje kalbama, buk p. P. Vilei-
šius ištikrųjų tik tulam ilgesniam
laikui sustabdė "Vilniaus Žinias",
Dieve duok, kad teip būtų! Sako
žmonės, kad, reikalams pasitai-
sius, dienraštis vėl eiti pradėsias,
bet matant tą spaustuvės tvarky-
mą ir visoką krovimą vienan kavo-
barin, nelabai noris tikėti, kad tos
kalbos turėtų kokią vertę. Ta-
čiau viskas yra galimu. Mės, be
abejonės, linksmai pasveikintume
me atgijusias ir tiek tautos labui
dirbusias ir padariusias "Vilniaus
Žinias", nes be jų lyg tūščia, lyg
kas tokio staiga išmesta iš lietu-
vių gyvenimo, kas jam buvo kas-
dieninė duona .. brangi ir maloni.

Tarp mirstančio dienraščio ir
perinančio dvisavitraščio į kitas
rankas, gema naujas dvisavitraš-
tis "Jaunoji Lietuva", skiriamas
išskirtinai inteligentijai. Tasai
nuo perankstybos mirties, 2) pa-
didis ir pageris mūsų literatūrą
originaliais lietuvių rašytojų vei-
kalais, 3) suteiks lietuviams pro-
gą lavintis ir švies visuomenę ir
t. t.

Pritariančius tam sumanymui ne
tik žodžiu, bet ir veiksmu geistina
būtų išgirsti "Lietuvoje". Ypač
svarbi yra mums "T. M. D." bal-
sas ir nuomonė. Lauksime nuo-
monių!

Viesame Lietuvos gyvenime pa-
staramis dienomis įvyko tulio, la-
bai svarbi, permainos.
D-ro Basanavičiaus organas
"Lietuvis", kuris buvo skiriamas
inteligentijai ir drauge mokyklų
reikalams, nuo No. 5 nebeisėina.
No. 6, kaip teko man patirti, bu-
vo jau visiškai surinktas ir spau-
dinti prirengtas, bet spaustuvai
ninkas numerio nespauzdino, nes
jam nebuvo užmokėta. Dabar
spaustuvininkas grumoja teismu.
Nemaloni istorija — bet teisinga.

Tokioms kliutims ir nemalonu-
mams atsiradus, galvėgalė "Lie-
tuvis" perėjo į kun. St. Stakalės
rankas. Iš patalpintos paskuti-
niam "Vilniaus Žinių" No. 79
naujosios "Lietuvio" redakcijos
deklaracijos matome, kad pirmą-
ji "Lietuvio" tikslą: tarnauti Lie-
tuvos inteligentijai ir mokykloms,
naujoji redakcija atmeta ir visą
laikraštį pakreipia kiton pusėn:
tarnauti Vilniaus ir Gardino gu-
bernijos — praeiokėliams, žadinti
juose tautiškos sąmonės susipa-
timą kovoje su įsivyravusiais len-
kų "endekais" ir kelti žmonių ap-
švietimo laipsnį augstyn. Tikslas
pastatytas gana puikus, nes ište-
sų vilnietis ir gardeniečiai lie-
tuviai ligisilgi niekas nesirupino.
Tad "Lietuvio" sumanymas eiti į
labiausiai tamsius ir ištautintus
Vilniaus ir Gardino gub. kampus
ne tik geras bet ir reikalingas.

Vietiniai lenkų liaudies laikraščiai:
"Zorza Wilenska" ir "Przyjacieli
ludu" stropiai ir atkakliai varė ir
varo dar nesulenkęs lietuvių
visuomenės darbą. Įrankių doru-
me tie laikraščiai nerenka — kiek-
vienas įrankis yra geras, jeigu
tik prie sumanyto tikslo veda.

Taigi su tais tai lietuvių lenkini-
mo laikraščiais ir ketina kovoti
naujoji "Lietuvio" redakcija. Ta-
čiau, neveizdint j tokį sunkų ir
atsakomybės pilną darbą, į būtinai
reikalingą darbą. — vietiniai lie-
tuviai, pažindami gerai naująjį
"Lietuvio" leidėją-redaktorių, kun.
St. Stakalę, nesitiki, kad tas dar-
bas būtų, kaip reikiant, su taktu
atliktas.

Antra nelaimė, kuri užgriuvo
ant Lietuvos visuomenės — tai
"Vilniaus Žinių" žlugimas. Kiek
Lietuvos visuomenė nustojo su to
vienintelio, tokiais didžiomis au-
komis vieno patrioto leidžiamo,
dienraščio, tas tegalės suprasti,
kuris supranta stropiai ir su pa-
sėkmėmis varomo kultūriško dar-
bo naudą. "Vilniaus Žiniose" žlu-
gus, ilgiems metams lemta likti
mums be dienraščio, nes tarpe sa-
vųjų neturime kapitalistų, kurie
nepagailėtų sudėti ant Lietuvos
kultūros aukuro dešimtis tukstan-
tų, nesitiekdami jų atgal atgauti.
Pagalios, apskritai imant, neturi-
me kapitalistų, o labiau tokių, ku-
riems labai rūpėtų tautos reikalai.
Taigi, lauksime, kol likimas leis
mums vėl koki gerądarį, kuris ap-
dovanos mus nauju dienraščiu.
Vilniuje kalbama, buk p. P. Vilei-
šius ištikrųjų tik tulam ilgesniam
laikui sustabdė "Vilniaus Žinias",
Dieve duok, kad teip būtų! Sako
žmonės, kad, reikalams pasitai-
sius, dienraštis vėl eiti pradėsias,
bet matant tą spaustuvės tvarky-
mą ir visoką krovimą vienan kavo-
barin, nelabai noris tikėti, kad tos
kalbos turėtų kokią vertę. Ta-
čiau viskas yra galimu. Mės, be
abejonės, linksmai pasveikintume
me atgijusias ir tiek tautos labui
dirbusias ir padariusias "Vilniaus
Žinias", nes be jų lyg tūščia, lyg
kas tokio staiga išmesta iš lietu-
vių gyvenimo, kas jam buvo kas-
dieninė duona .. brangi ir maloni.

Tarp mirstančio dienraščio ir
perinančio dvisavitraščio į kitas
rankas, gema naujas dvisavitraš-
tis "Jaunoji Lietuva", skiriamas
išskirtinai inteligentijai. Tasai
nuo perankstybos mirties, 2) pa-
didis ir pageris mūsų literatūrą
originaliais lietuvių rašytojų vei-
kalais, 3) suteiks lietuviams pro-
gą lavintis ir švies visuomenę ir

buvo užtikrina sau ilgesnį viešpatavimą ir didesnę apjauktų avių pelną. Sankdamai, būk žydai šelpia socialistus, jie negal nežinoti, kad žydai-pinigučiai, teip pat kaip ir mūsų kunigai ir ponai, nekencia socialistų, o žydai-darbininkai tokie pat beturčiai, kaip ir krikščionys-darbininkai. Duodami pinigų socialistams, žydai-pinigučiai patys sau duobę kastų, o žydai-darbininkai, kad ir norėtų, nieko negalėtų kiemei atiduoti, nes viską, ką surenka, apverčia kovai su savo pinigučiais-žydais. Kunigai gerai žino šitai, o vistik leidžia tokias paskalas, kad tik žmones nuo socialistų atitraukti, kad jų avėlių skaičius ir kišenių storumas nesumažėtų.

Bet kunigai už vis labiau mėgstą skelbti, būk socialistai muša ir žudą nekaltus žmones, būk tie chuliganai-plėšikai, kurių taip daug priviso Lietuvoje pastaruosiu laiku, — tai tie patys socialistai, būk juos socialistai priveisę. Paminkime tik jų laikraščius ir knygas, — ten ant kiekvieno beveik puslapio atrasime panašias paskalas. Žinodami, kiek teisybės, apskritai imant, yra kunigų leidžiamos ant socialistų paskalos, mes iš kalno galime numanyti, kad tame skelbime nemaž nėra teisybės. Kad tą dalyką gariaus suvokti, atsivėlkime į netolimą praeitį. 1905 metais, kuomet nuo revoliucijos judėjimo smūgių sejoji valdžia stūro, rodėsi atėjo jau galas jos viešpatavimui. Tuomet beveik visi tikėjo, kad reikia tik dar kiek padidinti betvarkę valdžios surėdymą, dar kiek apskunkinti blogas jos pinigų stovis ir senoji valstybės tvarka galutinai sugrius, o ant jos griuvėsiai žmonės pasistatys naują laisvės tvarką. Taip manydami, visi trokstantieji laisvės žmonės sukskato, kaip įmanydami, koją kišti senajai valdžiai. Visoj Rusų valstybės pradžioje streikai, valdžios įstaigų naikinimas, valdžios pinigų atėmėjimas, — atsiliepė tai ir pas mus, Lietuvai: per Vilniaus suvažiavimą vienu balsu buvo nutarta stengties nuveikti senąją valdžią, o kaip įrankis tam, tarp ko kito, buvo nurodytas ir monopolijų uždarymas. Prie tų nutarimų, kaip jau sakėme, prisidėjo ir apie 100 ten buvusių kunigų! Prisidėjo tie prisidėjo ir karštieji pritarė, bet, parvažiavę namo, kuomet visi kiti suskato gyvenime vykdyti tuos susiavizavimus nutarimus, kunigai, kaip gudrus žmonės, tikrai savo kišenioms tesirūpinę, tyliai sau sėdėjo ir laukė, kas iš to išeis.

Stropiausiai, kaip visuomet, dirbo socialdemokratai: jie sutaisė visuose Lietuvos kampeliuose šimtus mitingų, kuriuose aiškino žmonėms tikrąjį dalyką stovį ir ragino juos į kovą už laisvę. Kad su teiki senajai valdžiai pinigų nuostolį, jie uždarinę monopolius ir atėmė iš jų pinigų. Tam pačiam tikslui paėmė valdžios pinigų iš kelių krasų (pačių). Kad turėtų kuom užlaikyti keliaujančius kalbėtojus, socialdemokratai rinko pinigų „partijos reikalus“. Žmonės gausiai juos šelpė, nes matė juose stropius kariautojus už laisvę. Kunigai tuomet jau kreivai žiūrėjo į augančią socialistų įtaką ir patyko mūrmę, bet nedrįso da plaukti prieš vandenį, nedrįso pasirodyti, kuo esą, tokio didelio laisvės dvasios pakilimo laiku.

Bet jau pačioje to judėjimo pradžioje pradėjo pasirodyti ir neigiamieji pasireiškimai. Kaip visur, taip ir pas mus yra nemažai žmonių, mėgstančių lengvai pasipelninti. Neturėdami nieko bendro su laisvės judėjimu, jie suprato, kad, prisimėję socialdemokratus, jie gali pasinaudoti žmonių prilankumu, kad gali pasipelninti, revoliucijos ir socialdemokratų vardu prisidengę, ir štai vienur jie pradėjo plėsti monopolius, pasiimdami sau valdžios pinigų ir išgerdami ar išdalindami pažįstamiems pažįstamą degtinę, kitur, vaikščiodami po žmones, socialdemokratus vardu rinko pinigus į savo kišenių, tiečurių dėję baumes ir dar „teismus“. Teip prasidėjo chuliganų veikimas. Išprodius jų buvo nedaug ir veikė jie nedrąsiai. Bet štai valdžia, pastčius paskutines savo pajegas, pradėjo nuveikti revoliucijos judėjimą, — prasidėjo baisi reakcija, kara metos Suvalkų gubernijoje, skraidytojų būriai Kauno gubernijoje ir policijos sauvės atsinajūnimas — tai buvo to valdžios atkūto paskėmės. Daugybė socialdemokratų ir šiaip kovotojų už laisvę buvo suminti, sumušti ir i

kalėjimus sumesti, — tiktai iš smugių turėjo apirti socialdemokratų organizacijos. Socialdemokratų grįžimui sumažėjus, chuliganai vis plačiau ir drąsiau pradėjo varyti nelabai savo darbą: vienur, kaip antai, Kauno gubernijoje, jį rankas pateko vietinės policijos, kad juos Dumoje kovotumėte su biurokratija ir visais darbo žmonių priešais už šiuos brangius mums reikalavimus:

DUMA IR LIETUVOS REIKALAI

Atstovai A. Bulotai prisijūta iš Bartininkų, valstiečių, Vilka. p. p. Suv. Gub., tokie reikalavimai:

Mes Bartininkų valstiečiai, būdami vargamine padėjime ir jauzdamis save apskunkintais visokiems mokesčiams, kreipiamės prie atstovų Suvalkų gub., prašydami iškovoti Dumoje sekančius mūsų kraštui labai svarbius dalykus:

- 1) Ivesti visuotiną, slaptą, lygį tiesų balsavimą.
- 2) Iškviesti Lietuvai autonomiją su Seimu Vilniuje, arba Kaune.
- 3) Jeigu Lietuvai nebūtų duota autonomija, o Lenkija gautų savivaldą, tai kad mes, Suvalkiečiai, būdami, butume prijungti prie Kauno ir kitų lietuviškų gub.
- 4) Giris Lietuvos pavest visuomenę, įvedus racionalią gėrų ukį, nes šiandien mus girias be jokių mūtų išveža užrubežin, o mes patys ir už pinigus negalime gauti.
- 5) Idant rando ir majoratų žemė būtų išdalinta mus krašto bėžėjams ir mažžemiams žmonėms.
- 6) Idant būtų įvestas progresyviskas mokeskis.
- 7) Panaikinti akčyzės ant vinių reikalingų daiktų.
- 8) Iškviesti pilną amnestiją politikiškiams.
- 9) Iykydinti gyvenimą laisvę spaudos, žodžio, susirinkimų ir tikėjimo.
- 10) Ivest visuotiną mokinimą, o Vilniui lietuvišką universitetą.
- 11) Kad būtų skiriamas mūsų kraštui valdininkai, ką moka lietuvišką kalbą.
- 12) Kad mokesčiai, ką mokami už gyvulių, būtų apversti atlyginimui nukentėjusiems ūkininkams, pas kuriuos kris gyvuliai.
- 13) Idant mokesčius už triobas (ugneva) būtų sumažinta lig 40 kap. nuo šimto rublių.
- 14) Idant iš pinigų, kuriuos mokam kelių taisyumi, būtų skiriama tilmats statyti ir plantams tiest (o ypač kad būtų plantas iš Vilkaviskio miesto per Bartininkus į Kalvariją).
- 15) Mus žemėčių apskunkino atsiųstieji 5 žemsgariai, kuriems turim duot padavdas, jiems pareikalavus ir mokėti pinigų už užlaikymą; prašom pasirūpinti palengvint mus nuo tos sunkenybės.
- 16) Mokestis skiriamos Varšavos ligoibūčiai panaikinti.
- 17) Sutrupinti laiką kareiviamo ir palikt mūsų kareivius savaime krašte.
- 18) Panaikinti pasportų sistemą.
- 19) Mirties bausmę panaikinti.
- 20) Jeigu nebus įvestas progresyviskas mokeskis, tai čyžės prie dą "dadedk" panaikinti.

Isakymas patvirtintas 55 parašais.

A. Bulota.

2 d. balandžio per mūsų rankas tapo išsiųsta Lietuvos atstovams peticija, prisiųsta mums iš Kupiškio valsčiaus su 88 valstiečių parašais. Ta peticija šiaip surašyta:

Lietuvos žmonių atstovams Kauno ir Suvalkų gubernijū.

Mes, kai-kurie Kupiškio valsčiaus (Ukmergės pav.) valstiečiai, kaip dalis darbo žmonių, kreipiamės prie jūsų Lietuvos atstovai, kaip darbo žmonių užtarėjų, kad jūs Dumoje kovotumėte su biurokratija ir visais darbo žmonių priešais už šiuos brangius mums reikalavimus:

- 1) Visiems Rusijos gyventojams tikrosios laisvės, t. y. sąžinės, spaudos, žodžio, susirinkimų, sąjungų, streikų ir persikilimų laisvės, namo ir ypatos nepalėičiamybės;
- 2) Panaikinus visokių nepaprastųjų, kaip karės, padidintos apsaugos ir kt. stovių ir apribavimų valdininkų sauvės, kad joks valdininkas negalėtų peržengti Valstybės Dumos patvirtintų įstatymų;
- 3) Panaikinus ant visatos mirties bausmės; jokie nepaprastieji teismai neturi būti; teismai turi būti kuoteisingiausi;
- 4) Amnestijos visiems kovotojams su senąja vyresnybe už naują geresnį valstybės surėdymą ir darbo žmonių buvio pagerinimo;
- 5) Visoms tautos lygybės ir — kurios iš jų pareikalau — kuoplačiausios autonomijos;
- 6) Lietuvai, lietuvių apgyventose ribose, autonomijos su Lietuvos Seimu, renkamam visuotinu, lygiu, tiesiu ir slaptu balsavimu;
- 7) Pertaisymas dabartinį netikusių rinkimų į Valstybės Dumą ant pamato visuotino, lygio, tiesaus ir slaptu balsavimu;
- 8) Teisingesnio mokesčių paskirstymo, kad beturčiai visai būtų nuo mokesčių paliosuoti, turto liams gi kad būtų mokesčiai padidinti pagal jų turto didumą. Visi netiesius mokesčiai (akčyzės) ant reikalingiausių darbo žmonių daiktų: cukraus, gazo, geležies, degtukų ir t. t. būtų panaikinti, vietoje jų gi būtų uždėti mokesčiai ant tų daiktų, kuriais tik turto liai naudojami;
- 9) Žemės visiems darbo žmonių, kurie tik patis panorės ją dirbti;

Lietuvos (Kauno ir Suvalkų gubern.) darbo žmonių atstovai turi visados kovoti už tuos mūsų reikalavimus visi vienybėje, vienoje kuopoje, kad ir ne prie vienos partijos prigulėdami: mes suprantame, kad tik vienybėje galybė, kad tik susivieniję, gali išgauti savo tiesas.

Mes gi, kurie Jus pasiuntėme, visomis spēkomis stengsimės jus palaikyti.

Jūs stokite už mus, mes gi stoisime už jus.

Seka 88 parašai.

Nuo Antanavo valsčiaus (Suvalkų rėd.) gyventojų lietuvių, esmi gaves nutarimą kreiptis į atstovus Leoną ir Bulotą, kad palaikytų V. Dumoje jų nurodytus reikalavimus. Nutarimas padarytas 24 d. kovo (6 balandžio). Jame be reikalavimų panaikinti kėkurias akčyzės ir mokesčius, tebėra įtalpinti šie, paduotini viešai žiniai:

- 1) Panaikinti kariškąjį stovį ir ypatingasias apsaugas;
 - 2) Išreikalauti amnestiją politikiškiems prasikaltėliams, suilaikyti nubaudimą mirtim ir panaikinti mirties bausmę ant visados;
 - 3) ypatos ir namų nepalėičiamybės, žodžio ir spaudos laisvė;
 - 4) Duodant savyvaldą Lenkijai, priskirti Suvalkų rėdybę prie Kauno, Vilniaus ir Gardino apskrėčių;
 - 5) Sulaikyti girių išvežimą ir užrubežį ir atmeti žydus (pirklus) nuo girinių pirkliavimų;
 - 6) Ivesti prigimtąją kalbą ir raštą ir raštines ir teismus;
 - 7) Duoti medegas trioboms patisaiyti ir malkoms ūkininkams;
 - 8) Duoti be mokesties ganyklas prie girios, kurioms galima.
- Po nutarimų apie 120 parašų.
- P. Leonas, atstovas.

IŠ AMERIKOS.

Apskundę geležinkelio kompaniją.

Kansas City, Mo. Meksiko konsulus apskundė sudul Chicago, Rock Island & Pacific geležinkelio Co., nuo kurios pajieško 150000 dol. Mat 2 d. sausio šių metų susimušė du trūkiai minėto geležinkelio kompanijos ir prie to 15 meksikiečių darbininkų tapo užmuštų.

Protestai prieš prezidento išsitarimus.

New York, Bostone ir kituose miestuose darbininkų organizacijos perleitos subatatos dieną kelė demonstracijas, protestavo prieš prezidento Roosevelt, jo laisše išreikštus išsitarimus, kuriame jis pavadinę neigistiniais ukėtais vakarinių kalnakasių federacijos vadovus Moyera, Haywoodą ir Pettibone.

Vilkas avies kailij.

Enfield, Ill. 7 d. gegužio iš čia pabėgo metodistų bažnyčios pamokslininkas T. Neverhart; paliko jis pačią ir vaikus. Jį apskundė mat jaunos merginos už išvedimą iš doros kelio. Išgirdę tą parapijonai, rengėsi net lynčiuoti savo tokį doros mokytoją.

Gaisrai.

Kansas City, Mo. 8 diena gegužio, trioboj University Building siautė gaisras, kuris pridirbo nuostolių ant 300000 dol. Prie to, kiek susekta, viena ypata likosi užmušta, 6 truksta, su kuriomis dar nežinia, kas atsitiko, 15 gi ypatų tapo sunkiai sužeistų.

Vel žiemą.

10 d. gegužio Wisconsin, Nebraska, Kansase siautė sniego darganos; smarkiausia dargana buvo pietiniuose kalnuose Wyomingo. Teip vėlybo sniego nebuvo, turbut, nė Lietuvoje, nors ji ant 15 yra toliau į šiaurės negu šiauriniai Švėnietų Valstijų rubežiai.

Ateiviai.

New York. Europos garlaiviai atgabėna vis daugiau ateivių. Ateivių užveizda mano, jog gegužio mėnesį atkaks ateivių dar daugiau, negu atkako balandžio mėn. Dabar atkanka daugiausiai italijonų, išėvių iš Austrijos ir pietinės Maskolijos (turbūt žydų). Balandžio mėnesį atkako 133000 ateivių, iš jų 452 likosi atgal sugrąžinti. Dabar garlaivių kompanijos, už atvežtą nesveiką ateivį turi mokėti 1000 dol. bausmės, todėl norinčius Amerikon keliauti daktarai geriaus prižiūri jau Europos portuose.

Nelaimės ant geležinkelių.

Honda, Cal. Ant Santa Barbara geležinkelio susidaužė trukas. Prie to 35 ypatos likosi užmuštos, sužeistų gi yra apie šimtas.

IŠ DARBO LAUKO.

Brooklyn, N. Y. 6 d. gegužio sustreikavo čia didžiosios cukraus dirbtuvės darbininkai. Jie reikalauja po 20c. už darbo valandą (gaudavo tik 14c.—15c.), sutrumpinimo darbo dienos iki 8 valandų ir pripažinimo unionijos. Darbdaviai siūlo jiems vien 3c. daugiau. Darbininkai to pasiūlymą ne priima, reikalauja ypač pripažinimo unionijos.

J. Valutkevičia.

New York. Streikuoją čia laivų iškrovėjai, pertai daugelis laivų negalėjo į laiką išplaukti. Streikuoją iš viso 10000 laivų iškrovėjų.

San Francisco, Cal. Streikuoją čia tarnaujanti gatvinių karų kompanijoj.

Waterbury, Conn. 1 d. gegužio prasidėjo čia streikas audėjų American Mills Co. Streikuoją 100 audėjų. Mat i du metu audėjams numušė algos 25%; dabar reikalaujama jų pakelimo.

San Francisco, Cal. Konduktoriniai ir motormonai gatvinių karų pakėlė streiką. Streikuoją iš viso 20000 žmonių; jie reikalauja 8 valandų darbo dienos ir po 3 dol. už dienos darbą. Kompanija žada palaikyti karų bėgiojimą su neprigulinčiais i unioniją, bet nežinia, ar tas pasiseks.

San Francisco, Cal. Kadangi čia streikuoją tarnaujanti ant gatvinių karų, tai karų kompanija net iš kitų valstijų gabena streiklaužius. Daug tokių surinko Chicagoj, St. Louis, Kansas City ir Minneapolis, bet bevežant, dalis jų pabėgo.

Salt Lake City, Utah. Likosi čia uždarytos itaisos American Smelting & Refining Co. ir per tai 1000 darbininkų atsidaro be darbo. Itaisos tos likosi uždarytos todėl, kad sustreikavo rudos nešiotojai.

Birmingham, Ala. Darbai čianykščiose geležies ir plieno dirbtuvėse šiuom tarpu eina vidutiniškai.

New York. Pasibaigė streikai iškrovėjų pakranėčių laivų, streikai vienok iškrovėjų oceaniskų laivų traukiasi toliau ir nėra vilties, kad jie greitai pasibaigtų.

LIETUVIAI AMERIKOJ.

Iš Centralia, Ill.

30 d. balandžio pasimirė čia mūsų brolis Antanas Rindokas. Palaidotas 1 d. gegužio katalikiškame Kalvarijos kapinyne. Vėliovis paėjo iš Kauno gub., Raseinių pavieto, Kvedainių Turėjo 64 metus, Amerikoje išgyveno 16 metų. Norinti daugiau apie vėlionį dasizinti, lai kreipiasi antrašu: Andrius Paleikis, 1102 Cemetery ave, Centralia, Ill.

A. P.

Iš Beckemeyer, Ill.

Čianykščiose kasyklose darbai eina labai gerai ir uždarbiai ne blogi: išdirbę vienas dienas, padaro po 50 dol. i pusę mėnesio.

Lietuvių yra čia 8 pavieni, iš jų 6 moka skaityti. Lai kraščių ateina: „Lietuva“, „Saulė“, „Vienybė“, „Kova“, „Viltis“ ir „Ukininkas“ iš Lietuvos. Yra viena sulenkėjusi šeimyna, ta, žinoma, lietuviškų laikraščių ne skaito, velija kasdieninius lenkiškus.

Pirmą dieną gegužio turėjome gražų pasilinksminimą, apvaikščiojome darbininkų šventę. Buvo 3 kalbėtojai, kurie gražiai aiškino darbininkų reikalus ir jų joglę dabartinį padėjimą. Kalbėtojai reikalus glaustiesi prie socialistų partijos. Vakare buvo balius. Apvaikščiojo šventę socialistai, o balius pasirodė bedievisku, nes konstitucijoj pasakyta, jog gali prigulėti visi lietuviai be skirtumo tikėjimo; jie norėtų po senovės jungą ant sprando nešioti.

1 d. balandžio Neprigulmingas Ukės Kliubas turėjo balių, ant kurio susirinko diktas lietuvių būrelis. Visi gražiai linksminosi. Gryno pelno Kliubas turėjo \$69.50.

21 d. balandžio Kliubas turėjo susirinkimą. Jurgis Mizeris užsiminė apie reikalingą aukų sušelpimui kovojančių už mūsų tėvynės laisvę, užmanė paskirti kiek nors tam reikalui iš pelno nuo balius. Nutarta paskirti 5 dol. palaikymui revoliucijos L. S. D. P. ir 5 dol. Lietuviškam prieglaudoms namui.

Pinigus, 10 dol., siunčiame „Lietuvos“ redakcijon. Nors tai maža auka, bet laikui bėgant, tikimės daugiau surinkti.

trumpoje kalboje aiškino, kas tai yra S. L. A., kokius labdarinius darbus veikia. Ragino prigulėti prie S. L. A. E. Markevičienės deklamavo eiles: „Ten kur anglų kalbą styri. K. Airėšiusas iš V. Frankfort, Ill., kalbėjo apie revoliuciją Rusijoje ir Lietuvoje; apie socializmą, kad jis nėra telp bausis, kaip apie jį neįsmanėliai kalba, kad socializmas netrukia nuo tikėjimo ir ne verčia išsivadėti Dievo. Ragino šelpiti kovojančius už laisvę. Ona Bajorienė deklamavo eiles: „Dirbk ir melsis“. V. Miesaitis kalbėjo apie šventę pirmo gegužio; toliau kaip išnaudoja darbininkus kapitalistai ir už ką, dienoje rinkimų, turim atiduoti savo balsus.

Žmonių susirinko diktokas būrelis abiejų lyčių. Susirinkę užsilaikė ramiai. Kalbos ir deklamacijos žmonėms patiko. Pirmsėdžiai užmanius dėti aukas, susirinkę pritarė ir sudėjo \$11.25; juos paskyrė: \$5.00 kankinti-niams, o \$6.25 L. S. D. P. Pinigus nusiuntė „Kovos“ redakcijon.

Iz Sarocka.

Iš Herrin, Ill.

Darbai čianykščiose anglų kasyklose pradėjo eiti geriau: kaip kokios kasyklos dirba kasdieną, kitos 4—5 dieny savaitė. Iš kitur pribuvusiam darbininkui darbas ne sunku gauti.

Skaitytus lietuvių pradėjo didinti, tik galia, kad jų supratimas ir apsvietimas ne pasikėlė, kiek reikia: apsvietesniuosis dar vis pravar-džioja visokiais kunigų pramanytais vardais; ypač tą daro mūsų moterėlės, papratusios spangai klausyti kunigo, nors jis ir nedoriatis skleistų pamokinimus.

Čianykštė S. L. A. kuopa gyvuoja čia jau nuo keturių metų, bet prie jos priguli mažas lietuvių skaitlius, daugumas mat Susiv. laiko bedievisku. Yra čia Lietuvių Neprigulmingas Kliubas, jis gyvuoja jau septintas mėnesis, bet skaitlius jo sanarių ne didžiausias, vos 47 ir išto mažo skailiaus keli jau atsisakė. Mat jiems ir Kliubas pasirodė bedievisku, nes konstitucijoj pasakyta, jog gali prigulėti visi lietuviai be skirtumo tikėjimo; jie norėtų po senovės jungą ant sprando nešioti.

1 d. balandžio Neprigulmingas Ukės Kliubas turėjo balių, ant kurio susirinko diktas lietuvių būrelis. Visi gražiai linksminosi. Gryno pelno Kliubas turėjo \$69.50.

21 d. balandžio Kliubas turėjo susirinkimą. Jurgis Mizeris užsiminė apie reikalingą aukų sušelpimui kovojančių už mūsų tėvynės laisvę, užmanė paskirti kiek nors tam reikalui iš pelno nuo balius. Nutarta paskirti 5 dol. palaikymui revoliucijos L. S. D. P. ir 5 dol. Lietuviškam prieglaudoms namui.

Pinigus, 10 dol., siunčiame „Lietuvos“ redakcijon. Nors tai maža auka, bet laikui bėgant, tikimės daugiau surinkti.

Jurgis Mizeris.

Iš Montreal, Canada.

27 d. balandžio atsibuvo balius S. L. A. 148 kp., ant kurio pribuvo didelis būris lietuvių. Pirmiausiai užgąjio maršą; paskui losė veikalą „Lėk kaip sakalas, nutup kaip vabalas“. Po tam buvo spiritiški ir magiški parodymai, kas susirinkusiems labai patiko, buvo girdėt dël-nių plojimai, kad net salė drebėjo, ir vietinis klebonas,

krutinę suėmęs, kvatojo. Paskui prasidėjo šokiai ir traukėsi iki ryto, be vaidų. Mes geistume, kad tanki būty toki linksmi vakarėliu rengiami.

Dabar rengiamas antrasis balius su dar didesniais pasilinksminimais, ant kurio pribuvę nesigailės.

V. Opanavičia.

Lietuviškas kunigaikštis A. A. Jocius.

Kaip jau ne kartą buvo rašyta, garsusis „Lietuviškas kunigaikštis“ A. A. Jocius, gavęs tą vardą už išviliojimą pinigų nuo beturčių, betgi sykį papuolė kletkon. Sukinėjosi jisei gana ilgą laiką po lietuviškas apygardas, viliodamas pinigų, uždėdamas milijonines kompanijas be pinigų ir besilapsydamas nuo valstijos tiesų. Vienok patarė sako, kad ir ilgas kamuolys savo galą turi. Ir su Jociu tas atsitiko šokių būdu.

Keletas metų atgal, Jocius, bastydamas Chicagoj, prilaikė pas aptiekorių J. Lečynską, 3315 So. Morgan at, Tuomet išmainė jis ant J. Lečynskio vardo padarytus be jokios vertės čekius, arti \$2.000 money orderių kompanijos United States Express.

Padaręs tą dumę iš Chicago, palikdamas pėdsakį, buk važiavo į Philadelphiaj, kur buvo papildęs teipgi visą eilę priešingų tiesoms niekystų.

Budamas Chicagoje, ištraukė teipgi geroką sumą pinigų nuo Leono Šumkovskio ir kelių lenkų. Už kelių mėnesių pasisekė L. Š. surasti Jocių, pirmiau New Yorke, o vėliau Brooklyn pasilepusį po vardu Alekėjo Menčikovo. A. Jocius, arba A. Menčikov, buvo uždėjęs kompaniją su kapitalu \$2.000.000, žinoma ant ledo.

Išdirbęs reikalingus raštus areštavimui ir parvežimui Chicago, išvažiavo L. Šumkovskis gruodžio mėn. p. m. į Brooklyną ir pagavo „kunigaikštį“ prie karšto darbo. Mat jisai buvo tuotarpu suradęs teipgi pagarsėjusį kunigą Šlamą. (B. Vytautą) ir abu buvo uždėję lietuviškai-leukišką banką ir traukė iš darbininkų sutaupintus centus. Kada A. Jocių suareštavo, jo pusininkas išdumė į Brooklyną ir pradingo koki laiką, bet kaip dabar girdėti, laikosi jisai Kanadoj, mieste Montreal, vėl kaip lietuviškas kunigas. Kunigėlis išdumė, o „kunigaikštis“ prisieina dabar ant savęs visas kaltes pasiimti. Laimė žmonių, kad kunigaikštis i knigas neilgai turėjo tą banką, todėl nespėjo daug pinigų išvargių žmonių ištraukti.

Iki provai, kuri atsibuvo 3 d. gegužio, A. Jocius tupėjo Chicago kalėjime. Mat teisėjas buvo nusprendęs, kad turi užsistatyti \$7.000 kaucijos. Nors Jocius ir šaukėsi prie visų čionaitinių kunigų, vienok tas nieko negelbėjo — nesusiūlyjo nieks ant jo. Provą vedė valstija su J. Lečynsku kaip liudininku. Apskustas Jocius buvo už viliojimą pinigų neteisingu būdu. Asistentas valstijos prokuratorius Northup, su pagalba advokato George F. Barrett, 847 W. 22 gatvės, vedė provą teip mikliai, kad tuojaus teisėjas, kaip ir prisaiikintieji persitikrino, jog apskustasis yra kaltas, klimpo ant kiekvieno žodžio. Po valandos laiko pripažino prisaiikintieji A. Jocių kaltu ir teisėjas Olson nusprendė jam bausmę: 8 mėnesius kalėjimo prie sunkių darbų užmokejimo ar atsėdę

3000 haumės ir teismo kas-
tus. (Tai jau antra Jocio
haumės: pirmiau jau jis, su-
do nuspręstas, sedėjo kalėj-
ime Delawarej. Rd.).

Šita haumė yra jam užde-
ta už suklustavimą vieno če-
lio ant \$331, bet jo laukia
dar kitos provos, nuo kurių,
aišoma, teipgi dar šiek tiek
gaus.

Paskutiniuose žodiniuose sa-
vo nusprendimo, teisėjas Ol-
son teip išsitarė į buvusįjį
„kunigališkį“: „Atėjai čio-
mai su manymu teisėjams
akis apmūnyti, užversdamas
savo popierius visą kambarį
(mat A. J. prikrovė teisme
begalo daug visokių bever-
tės popierių, manydamas,
kad tuomi galės išsisukti nuo
haumės), bet nusprendimas
yra toks, kokis turi būti.
Esi jaunas ir gana apšvie-
tas, ir gali teisiu būdu
užsidirbti sau gerą pragyve-
nimą; o jeigu ir negalėsi teip
gyventi kaip iki šiol, tai vi-
gi neapgaudinėk savo žmo-
nių, o mėgink ką kitą“.

Taigi, per metus ar dau-
giau galima nelaukti užgimi-
mo naujų milijoninių lietu-
viškų kompanijų ant mėnu-
lio, kadangi jų tvortojas už-
darytas kalėjime. Vieuo ar
išėjęs nepradės tvirti kompa-
nijas ir žmonės prigaudinėti,
tai sunku įspėti.

J. Bruzevičia.

REIKALAI

Susivienijimo Lietuvių Amerikoje.

Rašydamas trumpą straips-
nelį į „Lietuvą“ apie stu-
dentus urėduose, visai ki-
taip maniau negu 18 Nr.
„Lietuvos“ pasirodęs atsi-
šaukimas Bolevičiaus.

Balevičia pasijuto mano
straipsniu ypatingai užgautu,
o aš jo visai nepažystu ir ne-
žinau, kas jis yra.

Sukarsčiaus, matyti stu-
dentas gal koksai, rašė ir
prirašė apie Astromsko be-
pamatinį kritikavimą už-
manymo, kad studentai būtų
urėduose Susivienijimo.

Neturiu nieko su studen-
tais, bet ką rašiau žiniai vi-
sų, tą medegą sėmiau iš tikrų
faktų.

Seimuose jau du kartu bu-
vo rinktas studentas sekreto-
riumi. Pirmu kartu tapo
nubalsuotas, bet vaikiškas,
pamislis, kad jam sekreto-
riavimas prie lekcijų darbo
nebus lengvas, pats atsisakė.
Kitame seime vėl buvo rink-
tas sekretoriumi studentas;
jau nubalsavus, atmetta bal-
savimai, kad nebuvo užėmę
šios salies.

Taigi raštą ne iš ranko-
vės traukiau, prieš studentus
rašiau, bet motyvu sėmda-
mas iš faktų.

Užmanytas studentus
rinkti sekretoriais aprakovo,
kad teip gal būtų gerai
biedniams studentams; aš gi
rodau kėblumus dalykų. Ir
vienas ir kitas raštas nėra
jau įknytas, vieno ir kito
raštai negeluoja nieko iki
seimo: seimas jau tikrai vi-
sokius reikalus organizacijos
abdirbdamas, užmanymus pri-
ima, arba atmeta.

Ponas Balevičia bereikalo
tiek daug rašė ir prirašė, už-
tektų ir trumpai mįsį savo
paduot, be rašymo vis ap-
link ir aplink, net su šauks-
mu „Hum, bum!...“. Gerai
kad redakcija talpina tokias
ilgas litanijas (o ar organas
gali atnesti? Red.).

Dabar vėl iš studentų išėjo
užmanymas, organą leidžiant,
visą spaustuvę nukraustyti į
Valparaisą, kur mokinasi ke-
tetas (kelios dešimtys. Rd.)
musų lietuviškų studentų.

Tu, sako, vieni galėsių re-
daguoti organą, kiti kaip
literatūras statyti, treti

ant mašinų spausti, ir viskas
busių gerai.

Taigi užmanymas jau pa-
duotas ir, anot Balevičiaus,
tikrai reikia tą dalyką pra-
dėti dirbti, nežiurint ar pa-
sekmingas gali būti ar ne.
Teorija reikalauja praktikos.
Užmanymas įvyksta tikrai iš-
nagrinėjus viską plačiau,
kas išsėti gali ant naudos.
Tunkei atsitinka, kad, rodos,
gerai dalykas apmastytas,
naudos neatneša, bet blėdį.

Ant studentiško Balevi-
čiaus, arba keno nors kito
išvadžiojimų, ne visada vi-
suomenė gali remtis, nes
jaunas protas tankel pasiro-
do per trąskas.

Jeigu daugelis teip karštai
ir plačiai griebtusi išvadžio-
jimus rašinėti kaip p. Bale-
vičia, tai organo pasirodytų
gincų jomarkas (o ar dabar
to nėra? Rd.), o Susivieny-
jimas susilauktų Milukiskų
sonovės mastuotų verpalų.

Susivienijimas L. A. jau
perleido nemažai užmanymų,
dabartiniai studentai tuomet
gal dar prieskales žarstė; o
ar viskas įvyko su geromis
pasekmėmis? Toli ne!

Emigrantų namo staty-
mas, vardo kunigo Burbos
stipendijos fondas, Centrali-
nis Susivienijimo knygynas,
Susivienijimo organas ir ki-
ti užmanymai mažesni, visi
šiandien likę tikrai ant popie-
ros, o kur jie yra?

Namas ir fondas negavo
įvykti, organas ir knygynas,
per rupestį kun. Zilinsko ir
kitų, likosi įvykdytas, bet ir
įvykdyti turėjo sudilt vien
per gincų jomarkavimus ir
neapsirokavimus.

Ar studentų urėdus, ar tai
kranstymą da negimusio or-
gano į Valparaisą, prisieina
visuomenė ir seimams gerai
apsvarstyti, kad kartais ne-
ikišt į žarijas nagus. Nusvi-
lus, juk skauda, jeigu nusvy-
la, reik gydymo.

T. Astromskas.

Skaitydamas organą S. L.
A., nematau brolių susivie-
nyjimo, matyti vien ameri-
koniški biznieriiai. Biznis,
biznis ir dar biznis: savę girk,
šauk, rėkauk, kaip galvą
permušęs, o kitą peik, pur-
vink, o apturėsi pirmą vietą
visur. Ant popierios rodų
savo nuopelnus, o toliau kas
bus, mums nerūpi, nors ant
to dirvono niekada žolė ne-
želtų. Tokia agitacija varo-
si smarkiausiai prieš 22 sei-
mą S. L. A. Vieta sekreto-
riavus rodos daugeliui kvėpia,
o ne vieną Rungas, pasibu-
dęs rytmetį, pažūrėjęs į lai-
krodėlį, jog dar anksti kelti,
gal ir šalčio bijos, mąsto, kad
aš gauciau sekretoriystę, tik
nereikėtų kelti teip anksti ir
šaltį kentėti! Pradedu gal-
vą kasinėti ir mislyti viso-
kius tematus. Pirmiausiai puo-
la galvon savę pagirti, o kitą
supurvinti. Pasokęs iš lo-
vos, griebia plunksną, susta-
to programą, savę pagiria, tą
patvirtina, pasirašo savo
pravarde Rungas ir ura! ir
organą S. L. A. Dabar bro-
liai skaitykim apie vaito žiu-
poną, suplyšusius marški-
nius, pasmirčius kelnes ir
purvinas rankas. Tikrai tai
reikalingi dalykai prieš 22
seimą S. L. A. Čia yra Run-
gas su Bagečiumi. Toliau
kuopos begėdiškus darbus
nuveikė: išrinkti girtuoklius
delegatais, už degtinės stik-
lą išbraukia dievobaimingus
sanaulus iš S. L. A. Bago-
čiau dabokis; Rungas su di-
desne mašina važiuoja 22
seiman. Delegatai negerkit,
nors ten gėrimo bus be mie-
ros. Man rodosi, vietoj angš-
čiau paminėtų besibiauroji-
mų vienas kito, reikėtų para-
ginti visas kuopas S. L. A.
išrinkti delegatais apšviestus

ir protingus vyrus, aiškiai
suprantančius reikalus S. L.
A., kurie atsakančiai galėtų
apsvarstyti įnešimus kuopų
vis tiek ar jie biedni ar bago-
gi, ar biznieriiai, ar darbinin-
kai. Visi lygus, ir visi kar-
tu dirbdami, didelius darbus
nuveiktų. Moteriškos gal
supykty ant manęs, jeigu
patarčiau anų nerinkti dele-
gatus. Patėmijau 21 seime
S. L. A., kad anos greitai
pavargsta. Delegatai sugry-
žę, joms papasakos ką nu-
sprendė ir kaip perėjo sei-
mas. Butų reikalingu, kad
kuopos, siųsdamos delegatus,
suteiktų atsakančių užmokes-
nį, kad nereikėtų delega-
tams landyti po negrų kam-
barėlius ir sotintis saliuonų
pietumis. Tankiai mat atsi-
tinka klaidos: dėl mažo mo-
kesnio, iš geresniųjų niekas
ne nori važiuoti ir per tai
įsispaudžia į delegatus ypa-
tos su apribėjusiu supratimu
apie S. L. A. reikalus,
o toki nedaug nuvelkia. Tas
priguli labiausiai nuo pirm-
sėdžio ir sekretoriaus kuopų.

Draugas.

XXII seimas Susivienijimo
Lietuvių Amerikos, kaip jau
buvo apskelbta Centr. Kom.
Atskaito N. 20, bus Clevelande.
Šiuo mes, rengėjai seimo,
pranešame S. L. A. sana-
riams ir visuomenėi, kad sei-
mui svetainė yra Acme Hall,
po nr. 2416 East 9th St. nu-
samdyta šioms dienoms: 26,
27, 28, 29 ir 30 gegužio.
Viešbutis delegatams api-
stoti yra Hungarian Inn
Hotel, kertė Ontario st. &
Prospect ave. S. E. Atva-
žiuo ant bent kokios staci-
jos delegatai, klauskite On-
tario str.; kiekvienas karas
atvežti iki Ontario gatvės, kur
yra viešbutis. Nuo ten ne-
pertoli minėta seimo svetainė.

Geistina, kad delegatai pri-
butų į Clevelandą nedėlioj,
26 d. gegužio, prieš pietus,
nes po pietų tą dieną, apie
trečią val. turime iškilmingą
apvaikšiojimą.

Vietiniai lietuviai bei S.
L. A. kuopa maršuos nuo
kampo St. Clair ave. ir N.
Perry st., į minėtą salę, kur
bus prkalbos, dainos, dekla-
macijos, teipgi ir lietuviška
muzika iš Wilmerding, Pa.
vardo S. L. A. benas. Todėl už-
prasom visus aplinkinius lie-
tuvius pribut ant apvaikšio-
jimo virš minėtojo dieno.

Teipgi pranešam, kas bus
veiklama vakarais: 27 d. va-
kara — koncertas, 28 d. —
balius S. L. A., 30 d. — per-
statymas „Paskutinės ban-
gos“.

Klausiant kokių artesnių
informacijų, kreipkitės ant
žemiaus pasirašiusio adreso.
O siunčiant linkėjimus ar te-
legramus, adresuokite ant
virš minėtos salės.

John P. Gritė,

511 Jefferson av. S. U.

Cleveland, Ohio.

Besiartinat seimui.

Vos keletas dienų lieka iki
XXII seimui, kurs prasidės
27 d. gegužio Clevelande, O.
Laikau už pareigą bent porą
žodžių paskutiniui kartu ofi-
cijaliai apskelbti reikaluose
Susiv. organizacijos. Pe-
reitas 21 seimas paliko ant
valios Centr. Kom. suradimą
budo aukų rinkimo priglau-
dos Namui, bet kiek tame C.
Kom. darbavosi, tai visi ma-
to, nėra ką čia ir aiškinti:
aukų prieglaudos namui su
kolonija yra vos poras tu-
stantųjų dol. Aš maniau pa-
stengti laiškus su pakvieti-
mais prisidėti su aukomis
musų vertėlas-biznieriiai ir
Nr. 19 Atskaitos C. K.
meldžiau kuopų viršininkų
prisiųsti savo apigardos bia-

lierių lietuvių adresus, be-
ant to vos nito poros kuopų
gavau atsakymą „su keliai-
adresais teip, kad neapsimo-
kejo spaudinti tokius laiškus.“
(mat kuopų viršininkai ne-
paisto ko nuo jų reikalauji,
ne mano prielaidų formų,
svarbiausiu reikatu randa
vien kitą pabarti).

Aš meldžiau vardu S. L. A.
musų lietuvių vertėlas, ku-
rių, rodosi, jau nemažai yra,
kurie daro kelintas gerą
biznį iš brolių lietuvių,
toki bent dabar pasirodyki-
te su savo auka rengiamam
tautiškam prieglaudos na-
mui su kolonija. Daug iš-
vadžiojimų nedarysiu. Su-
prasite, arba suprantate svar-
bumą minėto namo. Mel-
džiami, prisiųskite savo aukų
XXII seimui, bus jums ge-
riausias apgarsinimas, o ne-
norinti suprasti ir nepasiro-
dę, jei liks kurčiais, galite
turėti nesmagumą po laikui.

Siunčiant XXII seimui au-
kas, linkėjimus, įnešimus
nuo kuopų, kurios delegatų
nesiųs, adresas seimo S. L. A.
toks:

XXII Convention of the
Lithuanian Alliance of Ame-
rica, Acme Hall, 2416 E. 9th
st., Cleveland, Ohio.

Kviečiami visi tautiečiai,
atjaunčiant ir pritarianti už-
manymui įsteigimo Prieglau-
dos Namui, prisiųskite bent
našles pinigėlių, nes tuščiais
žodžiais mes ir per 100 metų
namo neturėsime; reikia pi-
nigų.

Susiv. L. A. Centr. sekret.
M. J. Danijonaitis.

Iš Wamamie, Pa.

Mūsų 24 S. L. A. kuopa,
geisdama labo organizacijai,
22 seimui paduoda sekančius
įnešimus:

1) Posmertinę pakelti iki
300 dol. 2) Posmertinė kad
butų renkama iš sanarių.
Visi gerai žinome, kad dau-
gumas sanarių dabar rašosi į
S. L. A. tik dėl posmertinės.
Rinkimas posmertinių nuo
sanarių, po tiek kiek reikia,
kol susirinks 300 dol., pasta-
tytis musų organizacijai ant
tvirtesnių pamatų. 3) Jeigu
išmokėjimas posmertinių bus
paremtas ant sanarių sude-
damų mokesčių, musų kuopa
pritaria, kad iš 1200 butų
paskirta kolonijai 10000 dol.
Užsų musų sudėtus pinigų
nereikėtų nešti savarankiškai
ir naudai svetimtaučių, pas
kuriuos, kaip kartais atsitin-
ka, visai prapuola. 4) Kad
Susivienijimas įsteigtų savo
organą. Organo kainą dele-
gatai seime galėtų paskirti.

Petras Sarpalius.

Ar reikalingas Susiv. sa-
vas orgas?

Kaip iš tilpusių korespon-
dencijų matyti, didesnę pu-
sę Susiv. sanarių stoja už
įsteigimą savo organo. Ko-
kią naudą iš įsteigimo orga-
no Susiv. turėtų, tai apie tai
svarsto jie visaip. Organas
Susiv. reikalingas, ir galbut
bus pats Susiv. priverstas
įsteigti savo organą, jeigu
tokios tuščios polemikos eis
ir toliau tarp sanarių —
laikraščiai atsisakys buti, ar-
ba, geriau sakant, užleisti
savo skiltis tuščioms Susiv.
sanarių polemikoms. Taigi,
Susiv. prisieis išleisti savo
organą polemikų talpiui.

Kad tokios polemikos neat-
neša gerų įnašų, ne vienai
ne antrai pusei, tai to, pole-
mikas varantįjį, nemato ir
nesupranta; jie nesupranta,
kokią organizacijai ir visu-
menei daro skriauda savo tu-
ščioms polemikoms.

Bet tiek to su polemiko-
mis. Pažūrėkime, ar ir istie-
sių neatnešė savas organas
Susiv. naudoti Susiv. tar-
dabar 7000 sanarių. Bet ko-

čia dalis tų sanarių skaito
apie Susiv. reikalus? Abel-
ai imant, atrasime, kad da-
bar skaito organą nedaugiau
kaip 4 visų Susiv. sanarių.
Milžiniška suma! Kiti 3 pa-
sikakina Atskaitomis, kurio-
se, apart skaitlinių ir pra-
vardžių, nieko nėra. O žino-
ma, tos skaitlinės parodo
jam tik tiek, kad jeigu neuž-
simokės 1/2 laiką 50c. bertaini-
nės mokesies, bus iš Susiv.
išmestas ir, jeigu norės vėl
prigulti, turės užsimokėti
ne 50c., bet nepakaks nė
\$2.00. Taigi, Atskaitos yra
jam kaip kuola, su kuriuo
gauna sprandan, kad užsi-
mokėtų mokesį.

Apie ti-
krus Susiv. reikalus toki
žmonės nieko nežino ir užtat
nėra ko, stebėtis, jeigu viską
turi vesti teip vadinami va-
dovai. Teipgi negalima už-
gincyti, kad didelė dalis Su-
siv. sanarių nemoka nė skai-
tyti nė rašyti. O šita rūšis
sanarių ir yra kliūčiai, kodėl
nesteigia Susiv. savo orga-
no. Mat kaip kurie vado-
vai remiasi ant to, kad tiejie
sanariai neskaitys ir nenorės
mokėti už organą, jiems mat
nereikalingas organas. Vie-
nok ar to galima klausyti,
tai kitas klausimas. Ti-
kriausia pridėrmė Susiv. bu-
tų, nemokančius skaityti sa-
narių pamokyti, juos apšvie-
ti. Kadangi Susiv. nesie-
stengia savo sanarius ant
tiek apšviesti, kiek pats išga-
li, todėl ir vertas kritikos.
Nors jo vadovai ir pyksta už
kritikavimą, vienok šita yda
yra akin duriantis faktas ir
jo užgincyti negalima.

Kada Susiv. turės savo or-
ganą ir visi sanariai jį gaus
(be skirtumo, ar moka ar ne-
moka skaityti), tada apie Su-
siv. reikalus didesnę pusę sa-
narių žinos ir, gal, geriau
reikalus apsvaistys. Beto,
gavęs sanarys kasnavaitė or-
ganą, noroms-nenoroms, nors
netyčia, pažūrės į jį ir jeigu
dar nemoka skaityti, tai ty-
čia, bežiurėdamas, galės iš-
vaidis, pamenu, išsireiškė,
kad jeigu steigti organą, tai
steigti bent dienraštį. Tai gi,
išsyk reiktų užsukti ant
kalno, ypač tokiose sanlygo-
se kaip dabar. Dienraščio
negalima teip greit įsteigti.
Jo įsteigimas ir užlaikymas
kaštuoją daug pinigų ir beto
lietuviui nelabai mėgta skai-
tyti; iš kur imti bendradar-
bius, kurių čionai ir teip la-
bai mažai? Taigi, užteks iš-
pradžių sanvaitinio, o nž ke-
liu metų, kada viskas gerai
seksis, galės Susiv. išleisti ir
dienraštį.

Spaustuvė turėtų būti ko-
dame nors didesniame mie-

ste, kur gyvena daug lietu-
vių. Reikia spaustuvę rengi-
ti ten, kur būtų galima gau-
ti ir pašalinių darbų, nes iš
tų visgi šiekis-tokis pelnas
atlieka, žinoma, vedant spa-
stuvę sistematiškai. Kaštai
organo būtų maždaug toki,
kokius padavė p. Damijo-
naitis; gal but, tiek daug ne-
atliktų pelno, bet daug dau-
giau ir neparsieitų. Tas, ži-
noma, priguli teipgi nuo vie-
tos ir nuo darbininkų, ypa-
tingai nuo redaktoriaus, ku-
ris spaustuvės tvarką rupi-
sis.

Jeigu Susiv. nori pradėti
šiek-tiek geriau savo sqa-
rius apšviesti, jeigu nori su-
teikti jiems ir protišką nau-
dą, tai organas butinai reika-
lingas. Bet jeigu nori teip
toliau gyvuoti, pasikakinti
tuom, kad iš sanarių gauti
\$2.25 ant metų, tai organas
nereikalingas. Bet kad to-
kiu būdu kaip ikišiol veda-
mas Susiv. neilgai gyvuos,
na, tai ne musų kaltė. Kas
stoj ant vietos, tas eina at-
gal.

J. Ilgaudas.

Dar prieš XXII seimą.

Seimas jau arti; praėjo
daug seimų, praeis ir XXII.
Koki seimui pirmiausia bu-
visi žinome, koks bus XXII
seimas, tai dar klausimas,
bet tuli zinovai sako, neabe-
joją, kad ir seimas Clevelande
bus toks pat, elsis savo
pirmakunų vėžėms. Istikrų-
jų, neabejotina, kad šį metų
dar galės pasiekti mūsų po-
litikams. Tą aiškiai parodo
jų nuomonės skelbiamos or-
gane, kad jie mano laikytis
senos, sugedusios metodos,
savos politikos. Bet teip
manydami, musų politikai su-
sidurė su kritišku klausymu:
ko jie mano važiuoti į Cleve-
landą, Ohio? Ar kaip Puri-
skievičiai — palaikyti senąjį
despotizmo tvarką, ar kaip po-
tarnai, pildytojai noro ir va-
lios siuntusių juos sanarių,
sutvarkyti sumanymus siun-
tėjų, suvesti reikalus į kru-
vą? Juk Susivienijimas Lie-
tuvių Amerikoje, tai draugi-
ja turinti savistovą, nepri-
gulmingą tvarką. Tos musų
respublikos rupestis — tai
prigimta musų kalba, kuri
vienija mus iškrikusius po
plačią Suvienytų Valstijų sa-
li broliška tautiškai-darbi-
nikiška vienybe, savitarpinė
pagelba, kad reikale galė-
tume paduoti brolišką ranką
vienas kitam. Kiekvienos
organizacijos besiplėtojimas,
augimas priguli nuo sanarių
darbštumo: juo geriau sqa-
riai supranta organizacijos
tikslą ir jos reikalus ir tais
reikalais rupinas visi, juo
geriau organizacija plėtojasi,
kyla ant augštesnio laipsnio.
Todėl sanarių pareiga Susi-
vienijimą Lietuvių Ameriko-
je pastatyti ant geresnių pa-
matų, įvesti jame geresnę
daugiau darbo, o ne tuščių
polemikų!

Organo, tuom tarpu, užtek-
tų Susiv. sanvaitinio, forma-
to europinių sanvaitinių laik-
raščių. Tiesa, Senas Kri-
vaitis, pamenu, išsireiškė,
kad jeigu steigti organą, tai
steigti bent dienraštį. Tai gi,
išsyk reiktų užsukti ant
kalno, ypač tokiose sanlygo-
se kaip dabar. Dienraščio
negalima teip greit įsteigti.
Jo įsteigimas ir užlaikymas
kaštuoją daug pinigų ir beto
lietuviui nelabai mėgta skai-
tyti; iš kur imti bendradar-
bius, kurių čionai ir teip la-
bai mažai? Taigi, užteks iš-
pradžių sanvaitinio, o nž ke-
liu metų, kada viskas gerai
seksis, galės Susiv. išleisti ir
dienraštį.

Spaustuvė turėtų būti ko-
dame nors didesniame mie-

ste, kur gyvena daug lietu-
vių. Reikia spaustuvę rengi-
ti ten, kur būtų galima gau-
ti ir pašalinių darbų, nes iš
tų visgi šiekis-tokis pelnas
atlieka, žinoma, vedant spa-
stuvę sistematiškai. Kaštai
organo būtų maždaug toki,
kokius padavė p. Damijo-
naitis; gal but, tiek daug ne-
atliktų pelno, bet daug dau-
giau ir neparsieitų. Tas, ži-
noma, priguli teipgi nuo vie-
tos ir nuo darbininkų, ypa-
tingai nuo redaktoriaus, ku-
ris spaustuvės tvarką rupi-
sis.

Jeigu Susiv. nori pradėti
šiek-tiek geriau savo sqa-
rius apšviesti, jeigu nori su-
teikti jiems ir protišką nau-
dą, tai organas butinai reika-
lingas. Bet jeigu nori teip
toliau gyvuoti, pasikakinti
tuom, kad iš sanarių gauti
\$2.25 ant metų, tai organas
nereikalingas. Bet kad to-
kiu būdu kaip ikišiol veda-
mas Susiv. neilgai gyvuos,
na, tai ne musų kaltė. Kas
stoj ant vietos, tas eina at-
gal.

J. Ilgaudas.

Dar prieš XXII seimą.

Seimas jau arti; praėjo
daug seimų, praeis ir XXII.
Koki seimui pirmiausia bu-
visi žinome, koks bus XXII
seimas, tai dar klausimas,
bet tuli zinovai sako, neabe-
joją, kad ir seimas Clevelande
bus toks pat, elsis savo
pirmakunų vėžėms. Istikrų-
jų, neabejotina, kad šį metų
dar galės pasiekti mūsų po-
litikams. Tą aiškiai parodo
jų nuomonės skelbiamos or-
gane, kad jie mano laikytis
senos, sugedusios metodos,
savos politikos. Bet teip
manydami, musų politikai su-
sidurė su kritišku klausymu:
ko jie mano važiuoti į Cleve-
landą, Ohio? Ar kaip Puri-
skievičiai — palaikyti senąjį
despotizmo tvarką, ar kaip po-
tarnai, pildytojai noro ir va-
lios siuntusių juos sanarių,
sutvarkyti sumanymus siun-
tėjų, suvesti reikalus į kru-
vą? Juk Susivienijimas Lie-
tuvių Amerikoje, tai draugi-
ja turinti savistovą, nepri-
gulmingą tvarką. Tos musų
respublikos rupestis — tai
prigimta musų kalba, kuri
vienija mus iškrikusius po
plačią Suvienytų Valstijų sa-
li broliška tautiškai-darbi-
nikiška vienybe, savitarpinė
pagelba, kad reikale galė-
tume paduoti brolišką ranką
vienas kitam. Kiekvienos
organizacijos besiplėtojimas,
augimas priguli nuo sanarių
darbštumo: juo geriau sqa-
riai supranta organizacijos
tikslą ir jos reikalus ir tais
reikalais rupinas visi, juo
geriau organizacija plėtojasi,
kyla ant augštesnio laipsnio.
Todėl sanarių pareiga Susi-
vienijimą Lietuvių Ameriko-
je pastatyti ant geresnių pa-
matų, įvesti jame geresnę
daugiau darbo, o ne tuščių
polemikų!

Organo, tuom tarpu, užtek-
tų Susiv. sanvaitinio, forma-
to europinių sanvaitinių laik-
raščių. Tiesa, Senas Kri-
vaitis, pamenu, išsireiškė,
kad jeigu steigti organą, tai
steigti bent dienraštį. Tai gi,
išsyk reiktų užsukti ant
kalno, ypač tokiose sanlygo-
se kaip dabar. Dienraščio
negalima teip greit įsteigti.
Jo įsteigimas ir užlaikymas
kaštuoją daug pinigų ir beto
lietuviui nelabai mėgta skai-
tyti; iš kur imti bendradar-
bius, kurių čionai ir teip la-
bai mažai? Taigi, užteks iš-
pradžių sanvaitinio, o nž ke-
liu metų, kada viskas gerai
seksis, galės Susiv. išleisti ir
dienraštį.

Spaustuvė turėtų būti ko-
dame nors didesniame mie-

ste, kur gyvena daug lietu-
vių. Reikia spaustuvę rengi-
ti ten, kur būtų galima gau-
ti ir pašalinių darbų, nes iš
tų visgi šiekis-tokis pelnas
atlieka, žinoma, vedant spa-
stuvę sistematiškai. Kaštai
organo būtų maždaug toki,
kokius padavė p. Damijo-
naitis; gal but, tiek daug ne-
atliktų pelno, bet daug dau-
giau ir neparsieitų. Tas, ži-
noma, priguli teipgi nuo vie-
tos ir nuo darbininkų, ypa-
tingai nuo redaktoriaus, ku-
ris spaustuvės tvarką rupi-
sis.

Jeigu Susiv. nori pradėti
šiek-tiek geriau savo sqa-
rius apšviesti, jeigu nori su-
teikti jiems ir protišką nau-
dą, tai organas butinai reika-
lingas. Bet jeigu nori teip
toliau gyvuoti, pasikakinti
tuom, kad iš sanarių gauti
\$2.25 ant metų, tai organas
nereikalingas. Bet kad to-
kiu būdu kaip ikišiol veda-
mas Susiv. neilgai gyvuos,
na, tai ne musų kaltė. Kas
stoj ant vietos, tas eina at-
gal.

J. Ilgaudas.

Dar prieš XXII seimą.

Seimas jau arti; praėjo
da

Sonetai.

I.

Kad aš galėčiau būti slogute,
Aš jam ramumo niekada neduočiau,
Slogyčiau jį kas miela naktele,
Kol savo skausmų jam neįposmuočiau.

Mane užmiršo, nebemyli jau,
Nors man žadėjo duoti džiaugsmą, laimę....
Jau nieks nenuramys manęs daugiau,
Nė jokia mirtis man neduos nelaimę....

Aš jį myliu, kaip niekas nemylės:
Prieš jį man nieks pasaulis ir buvimas....
Bet jis mane ar kuomet pamirės?
Teip skauda širdį ir jausmus labai....
Kodėl gi mano toks baisus likimas?
Kam kęsti reikia nekaltiems tikslai?

II.

Ir štai prazuvo viskas kaip rukai,
Pasaulė nieko mielo jau neliko....
Gėda prispaudė, skausmai ir vargai,
Nelaimė ir niekystė pasiliko....

Ir ką aš nelaiminga tam kalta,
Kad mano širdį vylius užkariavo....
Prispyrė buvis ir pati gamta,
Jinai ant norų, geismų viešpatavo....

Bet aš žinau gyduolę prieš visus,
Kurie mane nelaimėn išskandinę,
Ir ji tikrai tikrai geriausia bus!....

Tai tarius vargšė, buvio nuskriausta,
Ivarė peilį į savo krutinę,
Ir puolė, negyvybės apsiasta.

Jonas Viskoska.

ORISSON SVETT-MARDEN
Gyvenimo Mokykla.

Lietuvių kalbą išvertė K. Žegota.

amžiuje. Kuomet jo paklausta, kokį laiką savo gyvenimo skaito geriausiai pavykusiui, atsakė: „Septynesdešimt devynius metus,“ tiek jis tuomet turėjo metų. Humboldt'as buvo vienu didžiausių darbininkų pasaulyje. Vasarą keldavo ketvirtą valandą per trisdešimtį metų. Paprastai sakydavo, kad darbas yra tokiu pat neatbūtinu dalyku, kaip sapnas ar maistas. Walter'is Scott'as buvo nepaprastu darbininku. Prirengdavo po vieną knygą kas du mėnesius per visą darbštų gyvenimą. Kas gi tai per pavyzdys šiandieniniams jauniems žmonėms!

Danielius Websteris sakydavo: „Dirban ilgiau, negu 12 val. kasdieną per 50 metų. Karolis Fox'as paliko didžiulį kalbėtojų, o tečiaus mažai žmonių, išskyrus jo ypatingus draugus, turėjo supratimą apie tą, kaip jis kovojo, kad išsiplėtoti „mene visų menų“. Niekuomet neprileisdavo, kad prakalbos, ar saviaviniams proga praeitų be jos išnaudojimo. Henrikas Clay ištisus metus deklamavo sename tvarte Virginijoje, turėdamas klausytojais gyvulius. „Nepriekš, kad diena praeitų be lavinimos kalboje“ — kalbėdavo. Caesar'is valdė žmones, žadindamas juose baime, Cicero — patraukdamas jausmus ir paverdamas jų gėdumus. Pirmoji įtektė prazuvo drauge su jo ypata; antrojo gi įtektė gyvena lig šiandien. Beecher'is plėtojosi iškalbingume, kalbėdamas per ištisas vasaras terp girių ir ganyklų.

„Dirbk arba prazūk“ yra gamtos įstatymu, o tas įstatymas užrašytas lygiai kaip ant žvaigždžių, taip ir ant žemės. Prazūk protiška, prazūk doriška, prazūk fizikiškai! Yra tai nepermaldaujamas gamtos įstatymas, kad kas nėra vartojama — prapuola, išmiršta. Jeigu esame tinginiai iš ypatingo noro, paliksime silpnais iš prievartos.

„Musų atlyginimas yra amate, kuriam atsiduodame, o ne užmokėnyje.“

„Visas talentas, kokį turiu“ — sako Johann'as Sebastian'as Bach'as — „įgavau sunkiu darbu, o kiekvienas, kuris mėgsta dirbti lygiai sunkiai kaip ir aš, pasieks tikslą, kaip aš jį pasiekiu.“

— Kas yra pasivėdimo paslapčia reikale? — klausia Cornelijus Vanderbilt'o.

— Paslapčia? Tame nėra paslapčių — atsakė Vanderbilt'as — tik reikia daboti reikalą ir eiti pirmyn.

Jeigu norite priimti Vanderbilt'o metodą, reikia pažiūrėti savo reikalą, dirbti jame, siaurinti išlaidas, kol jus turtai negrums joks paaujus.

Tulas studentas Andover nusipirko malkų ir nuėjo pas profesorį Stuart'ą paklausti jo, kas reikia pakviesti toms malkoms supiaustyti.

— Nepažiūrėto reikalo — atsakė Stuart'as — supiaustysiu pats.

Nesiskirk sau amato visam amžini vien tik dėl pinigų kokius su jo pagalba uždirbti gali. Menka tai darbo vertybė, skaitoma vien tik už priemonę užsidirbti pragyvenimui. Sutvortojas galėtų duoti mums prirengtą maištą, galėtų laikyti mus puikiame rojuje, bet jis turėjo aukštesnį ir doreesnį tikslą, kuomet tvėrė žmogų. Dievybė yra žmoguje, o rojus puikybės niekuomet tos dievybės neišpletojo. Nenukainojamo palaiminimo buvo praeikimas, kuris išvarė žmogų iš rojus ir privertė jį praktikuoti užsidirbti duoną. Sutvortojas paslėpė aukščiausią laimę ir aukščiausią gerą po įvairiomis sunkenybėmis, o jį įgavimą padarė priklausanti nuo kovos už buvį. „Musų keldavė jėga yra tame, ko mums trūksta.“ Neskaityk niekuomet savo amato už peržemą sau. Kuone kiekvienas užsiėmimas vertas pagarbos. „Ukininkas gali būti Cincinnati ar Washington'u, ar tos žemės broliu, kurį jis arija.“ Laikė karės už neapgalvotą, kareiviai stengėsi pakelti sunkų sienoją, kurį vos nuo žemės pajudinti galėjo. Jaunas kapralas skubino juos, kad greičiau keltų, šaukdamas: „Greičiau, vaikai, keltite“, kuomet šale jojo vyresnis aficerius. Nulipo jis nuo arklio ir ėmė kelti sienoją drauge su kareiviais. Kuomet sienojas buvo pakeltas, aficerias paklausė kapralo, kodėl jis nekėlė?

— Esu kapralas — atsakė.

— Esu Jurgis Washington'as — atsakė aficerius — nusi mane viršiausiam savo vado bute.

Užtikrinu jums, kad yra kokia nors yda jaunume, kurį skaito rankų darbą kuo tai pažeminančiu. Nė, buvo jis skaitomas pažeminančiu, kol neatsirado vergija.

„Laboremus“ („turime dirbti“) — buvo paskutinis mišrio cesoriaus Severo žodis, kuomet jo kareivija

susirinko prie jo. „Darbas“, „veikimas“ — buvo rymėnų deviza ir paslaptis, su kuria jie užvaldė pasaulį. Didžiausias vadai grūdavo nuo laimėjimo prie žagrės. Ukininkas visuoomet buvo aukštesnis pagarboje ir didele garbe skaitė rymėnas sau, kuomet pavadinta jį geru ukininku. Daugelis rymėnų pravardžių paeina nuo ukių vardų: patinkim: Cicero — nuo „cicer“, Fabius — nuo „faba“. Caesarystės pradėjo, kaimo gyventojai buvo skaitlingesni už miesto gyventojus. Miesto gyventojus vadinta nerangiais, bejėgiais žmonėmis.

Rymas buvo galinga valstybė, kol darbštumas vedė jo žmones, bet kuomet milžiniškų turtų ir vergų įgavimas paliosavo piliečius nuo aukšto dirbti, tuomet Rymo garbė pradėjo gęsti; prasikaltimai ir ištvirkimas iš tinginio paeina, paženklino garsų miestą prazvimiui. Cicero, didis Rymo kalbėtojas ir politikas, pasakė: „Visi amatininkai atsiduoda begėdingam darbui“, o Aristoteles, krikščioniškos filosofijos nepažinodamas, sakė: „Geriausieji sutvarkyti miestai nenor daleisti, kad amatininkas būtų piliečiu, nes negalima, kad tas, kuris veda amatninko ar apmokamo tarno gyvenimą, vestų dorą gyvenimą. Kai kurie gema, kad buti vergais“. Bet, ant laimės, atėjo Tas, kuris buvo galingesnis, negu Rymas, Cicero ir Aristoteles, o kurio prakilnus gyvenimas ir pavyzdžiai nuėmė prakiekimą nuo darbo ir išliuosavo jį iš begėdiškumo. Kristus nepasakė: „Eikite pas mane jūs, kurie smagurių jieskote, jūs nerangiai ir jūs tinginiai“, bet — „Eikite prie manęs jūs visi, kurie dirbate ir esate apsunkinti.“ Dori žmonės niekuomet neatsakys pagarbos doram darbui.

Gamtą griebiasi tukstančių įvairių priemonių, kad išplėtoti geriausius savo sutvėrimus. Kad tą įgyti, turi juos priversti, kad jie iškovotų patį sau duonos kąsnį. Neleidžia jiems niekuomet užmiršti, kad tik kova plėtoja žmogų. Tą valandą, kuomet ištista ranka siekiame to, kas vilioja, išrodo iš tolo, o už ką sunkiai kovojome, gamta atima visas grožybes, statydama musų akys kitą ką dar gražesnį. Žaislas, nuo kurio negali būti atitrunktas kudiškas, buna pamestas, kuomet pamato pomarančą. Teip ir mes išsivadame vieno atlyginimo, kad vytis kitą, bet visuomet sudvejintomis jėgomis kovoje prie įgavimo pirmojo.

Gamtą paliko žmogų nenustatytoje lygsvaroje, kad pasikakintimas tuo, dėl ko teip sunkiai kovojo, neatimtų nuo jo noro toliau kovoti. Kova yra tai didi žmonijos mokykla. Atrandame pasikakintimus įgavime to, ko širdis geidžia, bet tą valandą, kuomet patiesame ranką prie atlyginimo, dailumas prazuna, nes to dailumo reikalingumas praėjo.

Darbas yra didžiausiu žmonijos mokytoju. Yra tai puikus lavinimos gyvenime, be kurio esame bespekialis ir sumišusias, kuomet atsitinka dirbti. Kokiu nepaprastu mokytoju yra pramonė! Atitrunkia ji mus nuo paprastų mokytojų, knygų, teorijų ir įveda į didžiulį pasaulio mokyklą, rumančiąsi ant tikro susitikimo su žmonėmis ir dalykais. Susirėmimas proto su protu sulgina aštrias kertes ir išlygina budą. Mokina pakankimo, ištėsėjimo, susitaupymo ir atidumo, mokina metodos ir sistemos, priverčiant mus ant kiek galima įdėti daugiau darbo į kiekvieną dieną, į kiekvieną valandą. Pramonė reikalauja nuolatolai blaivaus nutarimo, mokišimo greitai nutarti; ji išdirba praktiškus žmones.

„Kad tikėtis kokio nors pasisekimo, turin buti tvirtesnis, negu kiti žmonės“ — rašė lordas Campbell'is į tėvą, aiškindamas, kodėl neapsilankė pas gimines — „turiu buti Rumuose, kuomet kiti lankosi teatruose; turiu mokyti, kuomet kiti miega; turiu palikti mieste, kuomet kiti sėdi kaimuose.“

Kalvis iš geležies, už kurią užmokėjo penkis rublius, dirba pakautus, už kuriuos ima dešimtį rublių. Peilininikas tos pačios vertės geležį perdriba į peilius ir uždirba du šimtu rublių. Fabrikantas tiek pat geležies perdriba į adatas ir uždirba 6,800 rublių. Laikrodininkas perdriba ją į laikrodžio spyručius ir uždirba 200 tukstančių rublių, o jeigu dirba plauko spyručius — uždirba du milijonus rublių, tai yra šešiasdešimt kartų daugiau, negu vertas to paties svarumo auksas, kaip ta geležis už penkis rublius.

Teip-pat stovi dalykai ir su musų gyvenimo medžiaga, kurią mums duoda prigimimas. Ką nors su ja padaryti turime. Vienas jaunas žmogus vartoja savo medžiagą dailei ir naudingiems dalykams. Įdeda į tą visą savo vėlę. Kitas gadina ir lopo medžiagą be jokio tikslo, kol gal vėliau nesusipras ir tuomet mėgina sulipinti sulaužytus ir sunaikintus gabalėlius.

— O ką gi — tarė tulas anglų kunigas į vyskupą Litchfield'ą — sakyti pamokslus tai lengviausias dalykas. Labai dažnai pamokslą pasirenku eidamas į sakyklą, pradedu, sakau ir visai apie jį nemanau.

— A, tai teip — atsakė vyskupas — tas visiškai sutinka su tuo, ką girdėjau nuo tamtos parapijonų, nes jie girdi tuos pamokslus, bet ir gi visiškai apie juos nemanau.

Pasaulis pilnas tų, „kurie butų, jeigu“, didvyrių su sąlygomis, kurie galėtų, butų, norėtų, paliktų tuo ar kitu, jeigu tik ne tulos kliūtys arba nenoras. Tie žmonės, tai prospektai, kurie niekuomet nepavirsta į veikalus. Visi ilgisi pasisekimo, bet reikalauja jo, nieko nenuveikę. „Viena kaina“ visam kam yra perbrangi. Norėtų įgauti aukso atlyginimą ant viršukalnio uždėta, bet nemėgsta lipti stačiais laiptais, per kuriuos tik jį pasiekti galima. Ilgisi prie laimėjimo, o šalintis kovos. Dailrosi gerų vietų ir lygas kelio ten, kur sutinka mažiausią kliūtį, užmiršdami, kad tas pats judėjimas, kuris sulaiko traukinį ant kelio ir naikina visą mašiną į jėgą, yra to judėjimo pamatu. Ištek bėgus tūkais, o nors mašina būs paleista ir ratai suksis, traukinis nės ant sprindžio nepasijudis.

Musų darbo sunkumas auga sulyginant su jo prakilnumu ir dora. Dievas davė aukščiausią kainą didžiausio darbo sunkenybei. Kuomet žmogus pasiekė aukščiausią pasivėdimą, turėtų to pasivėdimo kainą užmokėti savimi. Ne prakilnus pajėjimus, ne įgautus nuo pranočių pinigų galima duoti vieton, tik ypatingą darbą ir stengimąsi.

Visi geidžia pasisekimo, bet to dar neužtenka. Ką gi pakaktinai pasisekimas, kurį galima panorėjus gauti? Gal turėti ką panorėti, jeigu užmokėsi reikalaujamą kainą. Bet kiek tau trūksta, kad pasisektų? Ar nori užmokėti tą kainą, už kurią tą pasisekimą įgauti gali? Kiek galėsi išskentėti, kaip ilgai mokėsi laukti?

Geidi mokslo? O ar sutiktum, kad jį įgauti, nešioti nutrintus drabuzius kolegijoje ir užsilaikyti iš savo rankų darbo? Ar mokytojus, kaip Thurlow'as Weed'as prie ugnies, lauke sukurts, šviesos, ant cukraus plantacijų? Ar ištesėtum pabaigti kolegiją, neturėdamas duonos ir ar mokėtum malsinti badą suspausdamas pilvą diržu, kaip tą darė Samuelis Drew arba Kitto? Ar keltumėsi ketvirtą rytą, kaip Jonas Scott'as ir dirbtumėsi lig dešimtos ar vienuoliktos naktį, apvyniodamas šlapiu rankšluosčiu galvą, kad nuolatolai buti blaivius; ar skolinumėsi ir perrašinėtumėsi — knygų nusipirkti neturėdamas už ką —

tris knygas in folio, kaip darė tą vaikiną, kuris ilgai tapo lordu Eldon'u? Ar turi tvirtybę, kuri iškalėtų mokslą akmenų laužykloje su Hugo Miller'u, pakankumą, kuris naikintų gyvenimą, svarstant Sutvortoją raštus ant nuogų uolų? Ar dirbtumėsi folvarke per dvyliką metų už šešias avis ir porą jautių su Henriku Wilson'u? Ar pakaktinai myli mokslą, kad eiti 40 mylių parsinešti knygą, kurios nusipirkti negali, kaip Abrahamas Lincoln'as? Jeigu nematai kito kelio, išskyrus tik tą, kurį perėjo šie ir daugelis kitų didžių žmonių, ar pasielgtum teip-pat su neįvegiamu išmėginimu, ir ar mokysies patyrimo, kad „karališkas kelias prie mokslo“ ardo kaktą erskiečiais ir išsėmia drąsą nenusisekimalis.

Norėtumėsi buti kalbėtoju ir valdyti žmonių protus? O ar lavintumėsi balsą ištisais mėnesiais ant jurių kranto, turėdamas klausytojais pasiutusius vilnis, kaip tą darė Demosthenes? Ar išsilydintumėsi, kaip jis, iš judinimo pečių, stovėdamas nuogu po nuogų kardu galais? Ar galėtumėsi stovėti ramiai ir nepasijudinant Taneuil Hall'ėse tarp švilpimų ir visos audros pagedusių kiaušinių, kaip Wendellis Phillips? Ar išgalėtum stovėti su Disraeliu parlamente, kur kiekvienas tavo sakins būtų piktai išjuokiamas? Ar ne netektum pamato po kojų, kol neįgytum visuotinio pripažinimo, kad „esi pirmu džentlmonu pasaulyje“? Ar išlaikytum, kaip Savonarola, Cobdens, Sheridan ir daugelis kitų, kurie puolė po pirmo pasirodymo? Ar valytumėsi batus studentams Oxford'e drauge su Jurgiu Whitefield'u? Ar pradėtumėsi gyvenimą, kaip pamokslininkas Beecher'is, bažnytelėje, turinčioje devynioliką sąnarių, užkampiniam Indianos miestelyje ir ar dirbtumėsi vienu kartu kaip sargas, zakristijonas ir kunigas? Ar, kaip Ona Dickson, atstatytum kaktą išjuokimams, paniekimams, o dargi revolverio kulksams? Ar pasakotumėsi apie Kristų ir jo nukryžiuojimą tarp karčių skeptikų išjuokimų ir kankinimų?

Jeigu nori buti dailininku ir kankiniesi, kad pernešti ant audeklo ar iškalti marmure daile, kuri tavo vėlę užviešpatavo, ar su Michael Angelo nešiotum kalkes freskas tepantiems, kad ką nors išgauti iš jų darbo ar kalbos? Ar galėtumėsi dirbti kantriai per 7 metus puošdamas Sikstynišką Koplytelę „suvėrimo istorija“ ir nemariu „Paskutiniu Teismu“? Ar atsisakytumėsi nuo atlyginimo už tą darbą bijodamas, kad tavęs neapleisčių idealas, kuris tavo vėlę viešpatuoja? Ar atsisakytumėsi ramiai naktį, kad intis už plaktuko ir kalto ir iškalti iš marmuro gabalo angelą, kuris tau prisispavė?

Ar norėtumėsi dirbti ant literatūros dirvos? Ar baimė, kad rankraštis liks atmetas ir sugrąžintas su padėka, neatimtų nuo tavęs, po tiek aukų ir ilgų metų protavimo, noro dirbti? Ar sutiktumėsi gyventi žinomą, o pasimirti nežinomą? Parašytumėsi tragediją, kaip Shakespeare'as, bet ar galėtumėsi laukti du šimtu metų, kol ją supras ir pasimirti be jokio paminėjimo? Ar užmokėtumėsi tiek, kiek užmokėjo Goethe už atsizymėjimą? — Kiekvienas mano *bon mot* prekiauo man auksą mašną. Pusę milijono mano ypatingų pinigų, dvarą, kurį gavau nuo tėvų, mano įėjimas ir didžiulį įtektę išlaviau už savo raštus per 50 metų, mokydamasis to, ką moku. — Ar diktutumėsi „Prastą Rojų“, kurio nematei, o paskui pardutumėsi už 15 svarų tuose laikuose, kuriuose mokyta Londono kritikas galėjo pasakyti: „Neregis mokytojas parašė nuobodžią poemą apie žmogaus nupulimą, kuri, išskyrus jos ilgumą, daugiau nieko neverta“? Ar gyventumėsi ant elgetystės, nelaimės, nuodėmių rubežiaus, kaip ilgus metus gyveno Poe? Ar išlaikytumėsi Cowper'o elgetystę, kad galėtumėsi išverkti savo skausmą dainoje? Ar galėtumėsi, drauge su Euripid'u, buti pakaktinai išpaaukotų trijų dienų penkioms eilėms tokioms, kad jos gyventų amžius, kuomet žmonės liaus ta kalbą kalbėti? Ar turėtumėsi Moore'o pakankumą ir išnašumą, kad sutverti dešimtį nemirtingų eilių į dieną? Arba Izaako Newton'o pakankumą, kuris ilgus metus praleidęs prie supainiotų išskaitliavimų, pamatė vieną kartą savo veikalą Diamanto žiurės sunaikintą ir ramiai sėdosi rašyti jį iš naujo? Ar turi Carlyle'o drąsą, kuris paskolino rankraštį „Apie francūzų revoliuciją“ draugui, o kuomet tarnas sunaudavo jį kaip prakurą krosnei pakurti, tas ėmėsi už darbo ir iš naujo jį parašė?

Ar galėtumėsi, pralodęs devynis mušius iš dešimties, dar veržtis pirmyn tuo geležies stiprumu, kuris įgavo Bluecher'ui „Maršalo Pirmyn“ vardą? Ar galėtumėsi, pralodęs daugiau mušius, negu išlošęs, eiti pirmyn su Washington'u, savo budo įjėgomis?

Norėtumėsi palaiminti žmonių išradimais ir atidengimais? Ar galėtumėsi uždabirbuti, dirbdamas kelnorėje pas bardaskutį, su užrašu ant dirgių: „Eikite pas bardaskutį kelnorėje — už nuskutimą pusę penny.“ Ar galėtumėsi dar teip karštai dirbti, jeigu tau minia sulaužytų maluną, kuri savo mašinai pastatė? Ar penkiolikos metų darbas yra perdidelis kaina už pirmą nusisekusią Jurgio Stephenson'o lokomotivą? Ar trisdešimts metų, praleistų su Watt'u tarp elgetystės ir kančių prie garinės mašinos pagerinimo, tai perligai tau? Ar tavo drąsa išlaikytų, jeigu atsistotum ant prapulties krašto, kuomet paskolos negauti, o tavo žmona atsisiekė prieš tave, ar butum sudėgęs tvorą, rakandus, lentynas ir grindis, kuomet reikėjo sutirpinti emaliją? Ar įmestas į kalėjimą galėtum daryti datyrimus, kaip Galilei'jus? Ar sėdėtumėsi po kelis kartus kalėjime už skolas ir gyventi iš pasigalėjimo dešimtį metų, kad įgauti Goodyear'o laimėjimą, apie kurį draugas teisingai galėjo pasakyti: „Jeigu pamatysi žmogų guminiiais rubais, tokiu pat apavu, tokia kepure ir tokia pat mašnele kišenėje, bet be vieno cento — tai bus Goodyear'as“?

Ar galėtumėsi laukti aštuonis metus patento dėl telegrafo, kaip Samuelis Morse, o paskui kovoti už jo įvedimą? Ar gyventumėsi giriose su Audubon'u ištisomis vasaromis, tepant antru kartu Šiaurės Amerikos paukščius, nes pirmuosius paveikslus sunaikino žiurkės; ar eitumėsi per Alpas ir Andus su Agasisu, ar su Pliniju aprašinėti Vezuvių, kuris gal tave prarytų? Ar tavo godulys prie dailės pridutų tau tiek darbštumo, kaip Vernet'ui, kad nutepti sujudusias Viduržemės jures, kurios grumotų pakskandinimu? Ar tavo pakankumą užtektų, kaip Haendeliui, paslapti lavintis ant fortepijono, kol kiekvienas klavišas nebus teip išskautotas, kaip šaukštas? Kaip gydytojas, ar uždiepytum sau geltonąjį drugi, arba choleros baciliją, kad persitikrinti jų vertę? Ar prarytumėsi tris opiumo grūdus, kad išmėginti naują antidotum, kurį, rodos tau, išradęs esi?

Ar galėtumėsi palikti per šešioliką metų veltui kandidatū, kad likti išrinktu Massachusetts'o gubernatorium 1840 metuose vieno balso daugumu? Ar galėtumėsi ilgus metus kentėti nuolatinius persekiojimus drauge su Williamu Lloyd Harrison'u, kaip nelaimingos veislės apgyvėję? Igyję turtus, ar galėtumėsi sunkiai uždirbtą ramuną atiduoti, paaukoti metus sunkiam darbui, kuone be pasisekimo, ir pavesti visus turtus tarp žmonių išjuokimų, ant tuščių sumanymų, sujungti dvi žemi su elektriškos vielos pagalba, kaip tą padarė Cyrus Field'as?

IŠ VISUR.

[Londono laikraštis „Daily Telegraph“ praneša, buh Maskolijos valdžioms pasi sekė susekti sukalbį ant gyvasties caro. Sukalbis be mažo ne pasisekė, kadangi jame dalyvavo nenužiūrėti oficerai ir urėdninkai. Buvo sutarta laike vėlykų grupoms prieiti arti caro rumo ir paskui ant jo sykiu mestiesi. Bet pirmutinė partija likosi suimta ir iš rastų rastų pasuimtus (matyt kvaillų jų buta, jeigu eina į teip svarbų darbą su raštais) pasisekė suimti ir kitus suokalbio sanarius.

[Londono maskoliški socialistai rengiasi atlaikyti susirinkimą apkalbėjimui partijos reikalų. Maskoliškas kadetų laikraštis „Reč“ dabar garsina, jog grįžtanti iš Anglijos socialistai, terp kurių yra dums atstovai, bus valdžių ant rubežiaus suareštuoti, arba jie nebus įleisti atgal per rubežių, kadangi iškeliavo mat be paspartų.

[Meksike, oloso Tenares vario kasyklų užgimė gaisras ir ugnis užkrito išsigelbėjimo kelią buvusiems oloj darbininkams: jų buvo oloj su viršum šimtas. Išgelbėti juos nėra ne mažiausios vilties. Iš olos ištraukė jau 35 užtrokusius, bet yra dar daugiau.

[Prancūzijoje, dėl atskyrimo bažnyčių nuo rando, daugelis katalikiškų kunigų neteko vietų ir turi griebtiesi kitokio užsiėmimo, nors kitoks darbas pašventintoms ypatomis ir labai nepatinka. Daugelis kunigų pastoja sodauninkais, kiti bitininkais, kiti vėl griebiasi kitokių užsiėmimų, prie kokių kuo geriausiai tinka. Daugelis, be abejonės, geriau tinka naujiems užsiėmimams, negu gamymui žmonių vėlių, arba mokymui meilės. Cher departamente, netekę vietų kunigai uždėjo bičių auginimo draugystę ir ir jos sanariai uždriba tiek jau, kaip ir be kunigaudami.

[Laikraščiai paduoda žinią apie sutarimą Japonijos padarytą su Anglija, Prancūzija ir Maskolija, sulgy kurios šitos viešpatystės ne tik turi palaikyti dabartines savo valdybas Azijoje, bet privalo nedaleisti kitoms tautos griebti Azijoje kokius nors žemes plotus.

[Pietinėje Amerikoje, Uraguajaus pakrantėje, paskendo didelis prancūziškas garlaivys „Poitou“. Prie to prigėrė šimtas laivo įgulos ir pasažierių; 200 gi pasažierių išgelbėjo.

[Prietaisos observatorijų ant salos Wright ir Laybach (Anglijoje ir Austrijoje) 5 d. gegužio paženklino žemės drebėjimus, kurie atsitiko 6000 ir 8000 mylių nuo observatorijų.

[Prancūzijos muitininkai, reviduodami atkankančius iš svetur pasažierius, vartoja Roentgeno šviesą ir nuo jos spindulių nieks nieko negali paslėpti, muitininkai suranda net burnoj ir moterų kasose paslėptus daiktus.

[Į Taugerą atėjo žinia, buh miestą Morokko užėmė Prancūzijos armija ir pri sakė visiems europiečiams išsinešinti į 14 dienų iš miesto.

[Iš Danijos iškeliavo į Angliją 180 maskoliški socialistai, kadangi Danijoje valdžios neleido jiems laikyti susirinkimo.

Pasiseikimas yra prakituto darbo ir išesėjimo kudi-
kis. Garbė niekuomet neateina, kad ji yra saukiama.

Jeigu statai iš tokios medžiagos, kokia viršų pam-
neta, pasiseiki tikslą, bet jeigu ne, neįveikdinti visus tavo
norus ir sumanymus, pralaimėsi. Dangelis žmonių žiuri
ir elgėsi, kaip jo nelaimė, o užmiršta, kad ji visuomet
buvo nenaukaiuojama pastuma visu kuone didžiausių ve-
kalų praejusiame amžiuje.

Jonas Povelas Richter'is, kuris dang nukentėjo dėl
elgėsi, pasakė, kad ne už ką neorėtų būti turtingas.

„Kaip tai dažnai nelaimingu esti vaikams turėti tur-
tingus tėvus! — sako Gordonas Bennett'as ir Jurgi Childs'a.
— Jeigu mūdi abu butumėva buvę vaikai turtingų tėvų,
niekuomet nebutumėva padarę ką nors pamirėjimo vertą.“

„Pradėjan karjerą su šešiais pensais ir tikiu, kad ge-
riausiu kapitalu žmogui yra jo darbštumas.“

Kokis skaičius jaunų žmonių kasmet žengia į kovą
už pasiseikimą, kaip naujokai! Dangelis jų atvyksta iš
kaimo ir renkasi mieste. Jų jauna ambicija, pažadinta
knygomis arba istorija kokio nors nepaprasto pasiseikimo
ir mąsto apie tą, kad tapti Astor'u, Girard'u, Stewart'u ar
Wanamaker'iu, Vanderbilt'u ar Gould'u, Lincoln'u ar
Garfield'u, kol priglūta energija nepastums jų, kad mė-
gintų laimės miestuose. Bet ką jūs norite užmokėti už
pasiseikimą, kaip jį vadinate jauni žmonės? Ar išveizdi-
nate sau, ką reiškia tas sakiniys dideliame mieste XIX
amžiuje, kur žmonės pražyla 30 metų, o miršta seniais 40
metuose, kur gyvenimas tapo toks skubus, kad vieni mi-
na ant kulnų kitiems, kurie prieš jais eina ir „nelaimė tam
kuris sustos, kad užrūsti šniurelį apautuvo.“ Ar žinai,
kad du ar trys iš šimto laimėjo ir tik delfo, kad ne ant va-
lanelės neužsižloposjo, ir kad kitiems nenusisekė, o ne
vienas pasimirs elgėsi, vien tik delfo, kad neislaikė
kovos?

Skaityk atminimus tulo žmogaus nuo Long Warf
Boston'e: „Iš visu, kuris pažinojau, tik penkiems pasie-
dė per 40 metų. Visi kiti ar nusigyveno ar pasimirs
elgėsi.“ Iš tukstančio sudėjusių valdžios bankų,
išskyrus šešis, neteko pinigų ar pasimirs biedni. „Nusi-
gyvenimas“ — pasakė vienas senų direktorių — „yra kaip
mirtis ir kuone toks pat tikras, kaip ji. Nusigyvena pa-
vieniai, užmiršta, išvengti to negali, ir laimingas tas, ku-
ris jaunu budamas nusigyvena. Ant Pemberton Square
tarp advokatų vienas senas Rafo Choate'o ir Danieliaus
Webster'io draugas pasakojo mums, kad Boston'e yra du
tukstančių advokatų, o tik keturi šimtai užsidirba pragy-
venimą savo amatu.“

Tulose prekybos knygoje, 1852 metuose išėjusioje,
Edvins Fredley padavė Philadelphiajos pirmos rūšies san-
krovų sąrašą. Peržiūrėdamas tą sąrašą išnaudojo 23 metus
vėliau, surado vos dvi užsieninių prekių firmas, kurias bu-
vo nurodęs, dvi iš 22 šalies prekių; devynės šilkos san-
krovos; devynės iš 25 aptiekos sankrovų; viena iš 17 ap-
vagy sankrovų ir tik aptiekos penkis iš šimto septyni-
desimties septynių didžiųjų sankrovų. Mintis apie tą ba-
gią teisybė ir tokia baisi, kad kuone šykštines kokio nors
pasistengimo, kuomet pasiseikimas rodo mums tokiu pa-
nasiu į loteriją su mažu išlošiamųjų bilietų skaičium.

Bet tas, kuriam pasiseka, turi užmokėti atsakančią
pasisekimui kainą. Neprivalo įsieti „geros vietos“. Į
darbą, kurį skaito dalimi savo ypatingos butybės, turi į-
dėti visą vėlę ir širdį. Turi būti to tvirtumo, kuris nepaži-
sta pralošimo, nesirupina apie badą ar juokingumą, kuris
sukurto sunkenybes ir juokiasi iš trukumų ir pralaimė-
jimo. Nebuvo jė laimės žmonės, negavo turty ir gyveno
surugę, bet buvo tai žmonės paprātę prie kovos ir apsi-
bojimų, nesigėdindami nunesiotų rubų ir doros elgė-
stės, žmonės, kurie patys sau iškovoję kelią prie duonos
kainio.

SKYRIUS XVI.

Budas — tai pajiega.

„Budas — tai pajiega, tai įtekmė: jis
suranda draugus, sutveria turtus, įeja
globą ir pagalbą: atidaro tikrą ir lengvą
kelį prie turty, garbės ir laimės.“

J. Hares.

„Kaip tiesa yra, jor nėra pasaulyje
nieko didesnio kaip žmogus, teip tiesa
yra, kad nėra nieko žmoguje didesnio už
budą.“

Edwards.

„Budas yra diamantas, kuris kilnuoja
kiekvieno kito akmenio.“

Barthol'is.

„Tu drįstumei užmušti Kąj Mariją? — tarė nugri-
knotas rymėnas į žmogūdį, atsistą į jo kalėjimą. Cym-
bras atsitraukė prieš kalinio žvelgesį, išmetė ginklą ir
išbėgo.

Patyres, kad Napoleon'as netrukus eis vienas per
sianrą, ilgą koridorių, vienas jaunas žmogus pasislėpė,
kad užmušti beširdį jo tėvynės apgaletoją. Kuomet arti-
nos karalins nuliukusia, susimąsčiusia galva, jaunas žmo-
gus pakėlė ginklą, nutaikė ir jau norėjo iššauti, kuomet
lengvas pasijudėjimas išdavė jį. Napoleonas pažvelgė ir
nuo vieno akies užmetimo suprato visą padėjimą. Nepra-
tarė nė žodžio, bet įsimeigė savo akis jaunikaityje drąsiai
tyčiodamasis. Ginklas išpuolė iš bevaldžios rankos, o šim-
tų mušių didvyris vėl nuliukusia ir susimąsčiusia apie
valstybės reikalus galva praejo šale. Dėl jo tai buvo ma-
žas jo karjeroje atsitikimas; buvo daugiau tokių — bet
tai buvo paprasti, ypatingi laimėjimai, greit užmirštami.
Jaunam žmogui tas buvo patyrimas visam gyvenimui, nai-
kinančių žemumo jausmus, silyginant su tokiu žmogaus
budo svarumu, kuris įmetė į savo gyvenimą visą darbštū-
mą, pajiegas, gabumus. Sulyginti jį su Napoleon'u, tai
tas pats, ką šv. Jono vabalėlių prilyginti prie žaibo.

Ne, pasakyk, ką pasakyti turi, prie jos — tarė Spar-
tatių karalins Kleomenes, kuomet jo svečias, Anistagoras,
reikalavo, kad išsiųstų savo mažą dukrūtę, Gorgo, dešimtį
metų turinčią, žinodamas, ant kiek yra sunkiau ką nors
padaryti blogo, kuomet jo vaikas yra čia pat.

Ir Gorgo atsisėdė prie tėvo kojų klausydamas, kaip
ateivys vis daugiau ir daugiau siulė pinigų Kleomenesui,
kad tas pagelbėtų jam palikti karaliumi gretimoje valsty-
bėje. Ji nesuprato kame dalykas, bet kuomet pamatė,
kad tėvas yra sumišęs ir svyruoja, paėmė jį už rankos ir
pasakė:

— Tėvai, eime iš čia, nes tas ateivys privers padaryti
ką nors blogo.

Karalius išėjo su mergaite ir išgelbėjo tokiu būdu
šalį ir save nuo gėdos. Budas yra pajiega dargi pas ku-
dikį.

Kuomet Gorgo išaušo į moteriškę, su ja apsiėdė Leon-
ides. Vieną kartą pasiutintys atnešė tobyltę nuo
drango, kuris pakliuvo į Persų vergiją. Tėčias atidžiaus
sątyngtos tobylės, o ne vieno žodžio ant baltos, vasku
spindėjusios tobylės, o kuomet karalius ir jo artymieji
nutarė, kad tai buvo padaryta juokams.

Toliau bus.

IS VISUR.

Į Italiją smarkiau pradė-
jo darbuotis ten esanti vul-
kanai. Dėl vulkaninės išsi-
skuzdėjusios, kad socialistai
neatsakė ant jos klausimo:
„Ką dave žmoniui socializ-
mas“, ir koksai ten purvino-
jo streipsnio rašęs primetęs
Tamsunėi „klą fanatizmą“.

Tamė nera nieko stebetino.
Žmogus, nenorintis apsi-
lyti nuo savo persenujų pa-
pročių, mėgsta kitų
bliaurojimą; to netruk-
sta ir Tamsunės „Atsilepi-
me“. Tamsunė, pasigriebsiu
surudijusi karda, kerta į vi-
sas šalis savo „Atsilepime“,
bet niekaip nepasiekia tu
piktadurių socialistų. O
kas bauriausio, kad visi sa-
kė, sakė ir Tamsunėi nieko
nepasakė. Argi ne juokai!
Tamsunė klausė ką davė,
teip pasakojo ką duos. Argi
gali but kas nors bauries-
nio?

Nors man bereikalinga apie
tai kalbėti; nes tas lyti dau-
gliau prelegentę, bet kentę
nepakentęs, tiek turiu pasa-
kyti:

Kiek atsimenu iš tos die-
nos prelekcijos, tai pati pre-
legentė, gvilendama moterų
pavergimą, privedė užtekti-
ni faktų, ką davė ir ką žada
duoti socializmas paverg-
tiems žmonėms. Kadangi
šiandieninis draugijos surė-
dymas moteris nuo visko at-
skiria ir nepripažįsta joms
lygių su vyrais tiesų, tai pre-
legentė rėmėsi ant socializ-
mo ir aiškino, kad įvykis
draugijos socialistiškai ty-
kai, moteris atgaus sau
lygias tiesas su vyrais;
kadangi prelegentė, tą daly-
ką gvilendama, priėjo ir
prie krifkšonių tikėjimo,
kaipo faktą privedė, jog ir
bažnyčia dar eulgy šiol mo-
teriškai pripažįsta mažesnes
tiesas negu vyrai. Pagim-
džius moteriškai kudių, rei-
kia eiti į bažnyčią paprašyti
Dievą už pagimdytą, o vy-
ras nuo to paluosuotas. Bet
kokių ten bliaurojimų Chris-
tians mokslo ir kunigijos
(bent tokių išpludimų, ko-
klus lietuvių ir lenkų katali-
kų kunigai įpratę daryti iš
sakyklos) kaip garbinga
Tamsunė sakė, ištiesų nebu-
vo.

Kodėl neatsakė ant klau-
simo rašęs (kaip Tamsunė
sako) purvinojo straipsnio,
to pasakyti neapsimau, bet
jo, kaip raštininko išrinkto
„Aušros“ drangystės, buvo
pareiga viską, kas atsitiks
užrašyti ir paduoti visuome-
nei. Jeigu jis but kame
nors ir užgavęs, tai reikėjo
su rašęju ir rokuotis, bet
ne kimšti į vieną kruvą skir-
tus dalykus, šmeizti patį so-
sializmą ir nieko bendro ne-
turinčius žmones.

Kas link manęs ypatingai,
tai tiek turiu p. Tamsunėi
pasakyti. Pasekus mažiau
daugiau tos dienos prelekcij-
ją, Tamsunės reikalavimas
buvo gana bergždžias, nes
kaip augščiau minėjau, aiš-
kinotą pakaktinai pati pre-
legentė; o jeigu ir butų kas
nors daugiau aiškins, arba
bent tą patį atkartojęs, kito-
kios kritikos nebutų sulau-
kęs kaip tik tokią, kokia teko
girdėti iš jos lūpų laike mi-
nėtos prelekcijos, o vėliau
17 Nr. „Lietuvos“ „Atsile-
pime“. Tamsunė ne tiek gi-
linosi į patį prelekciją,
kiek kalbėjo su šalia sėdin-
čioms moterims, todėl ant
Tamsunės reikalavimo nedė-
jau nė jokios svarbos. Jei-
mė aš ryžausi ką kalbėti, tai
vien todėl, kad susirinkę
klausytojai ramiai užsilaikė
ir iš visko buvo matoma,
kad norėjo dar šitą išgirsti.
Kadangi svečių tarpe pasi-
girdo keistos nuomonės apie

NAUJI RAŠTAI.

Pradėjo vėl išsidinėti, ar-
ba, geriau sakant, pabudo iš
gana ilgo miego lietuviškas
laikraštis „Spindulys“. Iš-
leidinėja jį neprigulmingas
kunigas Dilonis. Laikraštis
ilgiuotai, taigi su pa-
veikslėliais paimtais daugia-
usiai iš angliškų laikraščių.
Pirmasis numeris, kaslink jo
įturio, persistato labai blo-
gi: straipsniai silpnučiai,
o jau lietuviška kalba ir ra-
šyba blogesnė negu kokio
nors kito dabar kur nors iš-
einančio lietuviško laikraš-
čio. Gal „Spindulio“ re-
daktoriui rupestis apie geru-
mą kalbos išrodo visai ne-
reikalingu, jeigu jis, turėda-
mas progą ir gyvendamas
terp lietuvių, kalbos neišmo-
ko. Kokia kalba Dilonis
mano lietuvius apšviešti, pa-
rodo štai kad ir sekantis pa-
rašas po paveikslėliu paimtu
iš „Pittsburg Gazette Times“,
kuris „Spindulys“ teip pa-
duotas: „Šitas paveikslėlis
parodo dabartines ir praeju-
sias kratas maskolioje, kaip
caro tarnai vaikiodame bu-
reis po miestus ir kaimus už-
puldinėja ant nekaltų ir ra-
mių giventųjų draskidami
kaip šunis pasutu nekaltus
žmonis“. Tokia kalba rašyti
ir turinti skaitytojus pamo-
kyti straipsniai, todėl dau-
gumas skaitytojų iš jų na-
udos neturės, nes jų nesu-
pras.

Kodėl neatsakė ant klau-
simo rašęs (kaip Tamsunė
sako) purvinojo straipsnio,
to pasakyti neapsimau, bet
jo, kaip raštininko išrinkto
„Aušros“ drangystės, buvo
pareiga viską, kas atsitiks
užrašyti ir paduoti visuome-
nei. Jeigu jis but kame
nors ir užgavęs, tai reikėjo
su rašęju ir rokuotis, bet
ne kimšti į vieną kruvą skir-
tus dalykus, šmeizti patį so-
sializmą ir nieko bendro ne-
turinčius žmones.

Kas link manęs ypatingai,
tai tiek turiu p. Tamsunėi
pasakyti. Pasekus mažiau
daugiau tos dienos prelekcij-
ją, Tamsunės reikalavimas
buvo gana bergždžias, nes
kaip augščiau minėjau, aiš-
kinotą pakaktinai pati pre-
legentė; o jeigu ir butų kas
nors daugiau aiškins, arba
bent tą patį atkartojęs, kito-
kios kritikos nebutų sulau-
kęs kaip tik tokią, kokia teko
girdėti iš jos lūpų laike mi-
nėtos prelekcijos, o vėliau
17 Nr. „Lietuvos“ „Atsile-
pime“. Tamsunė ne tiek gi-
linosi į patį prelekciją,
kiek kalbėjo su šalia sėdin-
čioms moterims, todėl ant
Tamsunės reikalavimo nedė-
jau nė jokios svarbos. Jei-
mė aš ryžausi ką kalbėti, tai
vien todėl, kad susirinkę
klausytojai ramiai užsilaikė
ir iš visko buvo matoma,
kad norėjo dar šitą išgirsti.
Kadangi svečių tarpe pasi-
girdo keistos nuomonės apie

Kaip kas išmano, teip savę gano.

„Lietuvos“ skaitytojai jau
pirmiaus girdėjo apie pa-
rengtas prelekcijas Chicagoj
„Aušros“ drangystės kuopos.
Kiek jų buvo parengta ir
kokią naudą atnešė jos visu-
menei, tuom tarpu apie tai
nekalbėsiu, bet tiek primin-
siu, kad visiems įtikti su pa-
nasioms prelekcijoms nebuvo
galima.

Teip, 17 Nr. „Lietuvos“ p.
Golubickienė, reprezentuo-

jama Tamsunė, apmėtydama
kai kuriuos „purvais, baltai
apsipirščia“ juodomis raide-
mis „Lietuvos“ skiltyse,
skuzdamasi, kad socialistai
neatsakė ant jos klausimo:
„Ką dave žmoniui socializ-
mas“, ir koksai ten purvino-
jo streipsnio rašęs primetęs
Tamsunėi „klą fanatizmą“.

Tamė nera nieko stebetino.
Žmogus, nenorintis apsi-
lyti nuo savo persenujų pa-
pročių, mėgsta kitų
bliaurojimą; to netruk-
sta ir Tamsunės „Atsilepi-
me“. Tamsunė, pasigriebsiu
surudijusi karda, kerta į vi-
sas šalis savo „Atsilepime“,
bet niekaip nepasiekia tu
piktadurių socialistų. O
kas bauriausio, kad visi sa-
kė, sakė ir Tamsunėi nieko
nepasakė. Argi ne juokai!
Tamsunė klausė ką davė,
teip pasakojo ką duos. Argi
gali but kas nors bauries-
nio?

Nors man bereikalinga apie
tai kalbėti; nes tas lyti dau-
gliau prelegentę, bet kentę
nepakentęs, tiek turiu pasa-
kyti:

Kiek atsimenu iš tos die-
nos prelekcijos, tai pati pre-
legentė, gvilendama moterų
pavergimą, privedė užtekti-
ni faktų, ką davė ir ką žada
duoti socializmas paverg-
tiems žmonėms. Kadangi
šiandieninis draugijos surė-
dymas moteris nuo visko at-
skiria ir nepripažįsta joms
lygių su vyrais tiesų, tai pre-
legentė rėmėsi ant socializ-
mo ir aiškino, kad įvykis
draugijos socialistiškai ty-
kai, moteris atgaus sau
lygias tiesas su vyrais;
kadangi prelegentė, tą daly-
ką gvilendama, priėjo ir
prie krifkšonių tikėjimo,
kaipo faktą privedė, jog ir
bažnyčia dar eulgy šiol mo-
teriškai pripažįsta mažesnes
tiesas negu vyrai. Pagim-
džius moteriškai kudių, rei-
kia eiti į bažnyčią paprašyti
Dievą už pagimdytą, o vy-
ras nuo to paluosuotas. Bet
kokių ten bliaurojimų Chris-
tians mokslo ir kunigijos
(bent tokių išpludimų, ko-
klus lietuvių ir lenkų katali-
kų kunigai įpratę daryti iš
sakyklos) kaip garbinga
Tamsunė sakė, ištiesų nebu-
vo.

Kodėl neatsakė ant klau-
simo rašęs (kaip Tamsunė
sako) purvinojo straipsnio,
to pasakyti neapsimau, bet
jo, kaip raštininko išrinkto
„Aušros“ drangystės, buvo
pareiga viską, kas atsitiks
užrašyti ir paduoti visuome-
nei. Jeigu jis but kame
nors ir užgavęs, tai reikėjo
su rašęju ir rokuotis, bet
ne kimšti į vieną kruvą skir-
tus dalykus, šmeizti patį so-
sializmą ir nieko bendro ne-
turinčius žmones.

Kas link manęs ypatingai,
tai tiek turiu p. Tamsunėi
pasakyti. Pasekus mažiau
daugiau tos dienos prelekcij-
ją, Tamsunės reikalavimas
buvo gana bergždžias, nes
kaip augščiau minėjau, aiš-
kinotą pakaktinai pati pre-
legentė; o jeigu ir butų kas
nors daugiau aiškins, arba
bent tą patį atkartojęs, kito-
kios kritikos nebutų sulau-
kęs kaip tik tokią, kokia teko
girdėti iš jos lūpų laike mi-
nėtos prelekcijos, o vėliau
17 Nr. „Lietuvos“ „Atsile-
pime“. Tamsunė ne tiek gi-
linosi į patį prelekciją,
kiek kalbėjo su šalia sėdin-
čioms moterims, todėl ant
Tamsunės reikalavimo nedė-
jau nė jokios svarbos. Jei-
mė aš ryžausi ką kalbėti, tai
vien todėl, kad susirinkę
klausytojai ramiai užsilaikė
ir iš visko buvo matoma,
kad norėjo dar šitą išgirsti.
Kadangi svečių tarpe pasi-
girdo keistos nuomonės apie

Kodėl neatsakė ant klau-
simo rašęs (kaip Tamsunė
sako) purvinojo straipsnio,
to pasakyti neapsimau, bet
jo, kaip raštininko išrinkto
„Aušros“ drangystės, buvo
pareiga viską, kas atsitiks
užrašyti ir paduoti visuome-
nei. Jeigu jis but kame
nors ir užgavęs, tai reikėjo
su rašęju ir rokuotis, bet
ne kimšti į vieną kruvą skir-
tus dalykus, šmeizti patį so-
sializmą ir nieko bendro ne-
turinčius žmones.

Kas link manęs ypatingai,
tai tiek turiu p. Tamsunėi
pasakyti. Pasekus mažiau
daugiau tos dienos prelekcij-
ją, Tamsunės reikalavimas
buvo gana bergždžias, nes
kaip augščiau minėjau, aiš-
kinotą pakaktinai pati pre-
legentė; o jeigu ir butų kas
nors daugiau aiškins, arba
bent tą patį atkartojęs, kito-
kios kritikos nebutų sulau-
kęs kaip tik tokią, kokia teko
girdėti iš jos lūpų laike mi-
nėtos prelekcijos, o vėliau
17 Nr. „Lietuvos“ „Atsile-
pime“. Tamsunė ne tiek gi-
linosi į patį prelekciją,
kiek kalbėjo su šalia sėdin-
čioms moterims, todėl ant
Tamsunės reikalavimo nedė-
jau nė jokios svarbos. Jei-
mė aš ryžausi ką kalbėti, tai
vien todėl, kad susirinkę
klausytojai ramiai užsilaikė
ir iš visko buvo matoma,
kad norėjo dar šitą išgirsti.
Kadangi svečių tarpe pasi-
girdo keistos nuomonės apie

Kodėl neatsakė ant klau-
simo rašęs (kaip Tamsunė
sako) purvinojo straipsnio,
to pasakyti neapsimau, bet
jo, kaip raštininko išrinkto
„Aušros“ drangystės, buvo
pareiga viską, kas atsitiks
užrašyti ir paduoti visuome-
nei. Jeigu jis but kame
nors ir užgavęs, tai reikėjo
su rašęju ir rokuotis, bet
ne kimšti į vieną kruvą skir-
tus dalykus, šmeizti patį so-
sializmą ir nieko bendro ne-
turinčius žmones.

Kodėl neatsakė ant klau-
simo rašęs (kaip Tamsunė
sako) purvinojo straipsnio,
to pasakyti neapsimau, bet
jo, kaip raštininko išrinkto
„Aušros“ drangystės, buvo
pareiga viską, kas atsitiks
užrašyti ir paduoti visuome-
nei. Jeigu jis but kame
nors ir užgavęs, tai reikėjo
su rašęju ir rokuotis, bet
ne kimšti į vieną kruvą skir-
tus dalykus, šmeizti patį so-
sializmą ir nieko bendro ne-
turinčius žmones.

tydus, todėl pradėjo savo
kalbos pasidariau sau pro-
gramą: „Žydas, tauta ir dar-
bininkas“, nelytėdamas savo
kalboje Tamsunės ypato,
nelytėdamas ne paties klau-
simo. Pažiūrėkime dabar, kaip
tie socialistai nusikriaudė
Tamsunę; tai dar niekaip, pa-
limk lietuvių katalikų kuni-
gų „Žvaigždę“, o pažiūrėk
nusiskundimų kartais rasi net
pusę viso turinio.

Kad Tamsunė ir ant to-
liau nebutų teip smarkiai
nusikriausta tų smarkunų,
bent dabar atsakysiu ant
Tamsunės klausimo: „Ką da-
vė socializmas žmoniui“.
Draugijoj socialistiškoms tvar-
kos dar nėra, todėl su pirštu
parodyti negalima. O ką jis
žada, to negalėjo duot, ka-
dangi per daug turi priešų.
Vieninteliai socializmas žmo-
niui davė tą, kad nusikriaus-
tam darbininkui parodė jo
skriaudėjus, supažindino jį
su negera draugijos tvarka;
kuri leidžia stipresniais pa-
vergti silpnesni ir teip, su-
pažindinęs tą spaudžiamą vi-
sų darbininką, kad vargą ant
svieto leido ne Dievas, bet jį
padarė pati draugija (žmo-
nės), suorganizavo į tvirtą
nusikriaustųjų armiją, kuri
dabar drąsiai kovoja už ly-
gias visų žmonių tiesas, ne-
paisydama ar tas visokiems
skriaudėjams ir jų parsi-
daviams šalininkams patiks,
ar ne. Jie dirba sau ramiai
ir žiuri į ateitį. O jeigu
žiauresniejie savo pasitume
soka stabdyti, tada drąsiai
atremia savo krutinę ir pa-
rodo savo spēkas.

J. G.—žis.

APGARSINIMAI.

Papročiai ir charakteris.

Labai lengvai gali patirti
žmogaus charakterį iš jo pa-
sielgimų, papročių. Neaty-
dus, apsilėdęs žmogus yra
visada nepastovus savo užsi-
ėmimuose, kuomet atydus,
piktališkas žmogus yra iš-
tikimas; žmogus „perdėtinio
ego“ tipo yra savameiliskas,
saunaudiskas, o žmogus, ken-
čiantis nuo negero gromulio-
jimo vidurių yra sutugusio
temperamento ir atstumian-
tis. Kaip kurie žmonės ne-
gali jokiū būdu pamesti savo
blogus papročius, vienok tie,
kurių temperamentai paeina
nuo blogo valgio suvirinimo,
negali būti atleisti, jiems
negalima atleisti už nežin-
jimą savo organizmo. Vi-
siems labai gerai žinoma, kad
Trinerio Amerikoniškasis
Eliksyras Karčiojo Vyno,
turi geriausias ypatybes kai-
po vaistas nuo negromulioji-
mo, neveiklumo gromulioji-
mo organų ir yra priimi-
niausias vaistas gerti. Vaistas
veikia tiesiog ant skilvio,
padarydamas jį tvirtu ir at-
sakančiam priimti maistą ir jį
atsakančiam suvirinti, be ma-
žiausio nepasiseikimo. Gro-
muliojimo eigis atsisbus regu-
liariškai ir gerai ir kankinys
tuojaus pasijus sveikesniu ir
tvirtesniu, bus linksmas ir
geriausiame upe. Vartok šit-
tą vaistą nuo visų gromulio-
jimo sistemų nesveikunų.
Padarytas iš gryo vyno ir
žolelių. Gaunamas aptieko-
se. Jos. Triner, 799 S. Ash-
land ave., Chicago, Ill.

Kodėl neatsakė ant klau-
simo rašęs (kaip Tamsunė
sako) purvinojo straipsnio,
to pasakyti neapsimau, bet
jo, kaip raštininko išrinkto
„Aušros“ drangystės, buvo
pareiga viską, kas atsitiks
užrašyti ir paduoti visuome-
nei. Jeigu jis but kame
nors ir užgavęs, tai reikėjo
su rašęju ir rokuotis, bet
ne kimšti į vieną kruvą skir-
tus dalykus, šmeizti patį so-
sializmą ir nieko bendro ne-
turinčius žmones.

Kas link manęs ypatingai,
tai tiek turiu p. Tamsunėi
pasakyti. Pasekus mažiau
daugiau tos dienos prelekcij-
ją, Tamsunės reikalavimas
buvo gana bergždžias, nes
kaip augščiau minėjau, aiš-
kinotą pakaktinai pati pre-
legentė; o jeigu ir butų kas
nors daugiau aiškins, arba
bent tą patį atkartojęs, kito-
kios kritikos nebutų sulau-
kęs kaip tik tokią, kokia teko
girdėti iš jos lūpų laike mi-
nėtos prelekcijos, o vėliau
17 Nr. „Lietuvos“ „Atsile-
pime“. Tamsunė ne tiek gi-
linosi į patį prelekciją,
kiek kalbėjo su šalia sėdin-
čioms moterims, todėl ant
Tamsunės reikalavimo nedė-
jau nė jokios svarbos. Jei-
mė aš ryžausi ką kalbėti, tai
vien todėl, kad susirinkę
klausytojai ramiai užsilaikė
ir iš visko buvo matoma,
kad norėjo dar šitą išgirsti.
Kadangi svečių tarpe pasi-
girdo keistos nuomonės apie

Kodėl neatsakė ant klau-
simo rašęs (kaip Tamsunė
sako) purvinojo straipsnio,
to pasakyti neapsimau, bet
jo, kaip raštininko išrinkto
„Aušros“ drangystės, buvo
pareiga viską, kas atsitiks
užrašyti ir paduoti visuome-
nei. Jeigu jis but kame
nors ir užgavęs, tai reikėjo
su rašęju ir rokuotis, bet
ne kimšti į vieną kruvą skir-
tus dalykus, šmeizti patį so-
sializmą ir nieko bendro ne-
turinčius žmones.

Kodėl neatsakė ant klau-
simo rašęs (kaip Tamsunė
sako) purvinojo straipsnio,
to pasakyti neapsimau, bet
jo, kaip raštininko išrinkto
„Aušros“ drangystės, buvo
pareiga viską, kas atsitiks
užrašyti ir paduoti visuome-
nei. Jeigu jis but kame
nors ir užgavęs, tai reikėjo
su rašęju ir rokuotis, bet
ne kimšti į vieną kruvą skir-
tus dalykus, šmeizti patį so-
sializmą ir nieko bendro ne-
turinčius žmones.

pasilinksminimo, ir atsikvėpi-
mo oro nuo tik ką išspūgusių
žaliuojančių medžių. Todėl kvie-
čiami guodotini tautiečiai lietuvi-
ai lietuviškas skaitlingiausias atsi-
lankyti į gražų Gardner's Park,
kur yra daug medžių, didelė žo-
kiams platforma, gera bus muzi-
ka, ir daugybė visokių zobovu, kas
atsilankys, bus užganėdintas J-
ženga porai tik 25c. Vaziuoti į
Gardner's Park galima visais E-
lektrik-niais kais iki 63-čios ir
South Park Avenue arba „White
City“ nuo ten imti West Pulli-
man karus, kurie privež iki vietai.
Komitetas.

SIU METU PIRMAS PIK- NINKAS.

Chicago, Ill. Dr-stė Izidorius
Artojaus iš So. Chicago, Ill. pa-
rengė savo pikniką nedėlioje, 2
d. birželio, 1907 m.

Reikalingas geras lietuviška:
barzdaskutys (barberis). Atsi-
šaukite pas:
John Yankus,
port Ave., Chicago, Ill.

20 Vokietija. Laivas apšiedziantis Koblenca, ant Rheino upės.

121 Švedija. Stockholmas nuo vandens pusės.

122 Stockholmas. Karališkas palatas.

123 Švedija. Ant kelio į Odę.

192 Jamaicos Broodline gatve, P.O. Box 100, Chicago, Ill. 60601.
Anton'o.
193 San Francisco gatve, Mexico City.
194 Didysis pliactus, Mexico City.

Prekė 35c. kožas.

Nusipirk po viena šių pavelkai, o galėsi gražiai papuošti savo rūmą.

Prisijusdamas pinigais adresuok:

A. OLSZEWSKI,
3252 So. Halsted St., Chicago, Ill.

GRAMATIKA
ANGLIŠKOS KALBOS

Su štarimu kiekvieno anglisko žodžio lietuviškai, kaip tai: beas: (bys) žveris: eight (eiti) akštonis: eye (ai) akis ir tt. 174 puslapių, su prisilutimu \$1.25.

NAUJAS BUDAS IŠSİMOKINIMU
GRAŽIAI LIETUVIŠKAI RAŠYTI,
po 62 puslapių, su prisilutimu \$4, 24 puslapių, su prisilutimu 10c.

P pinigais reik išti "Money Orderu" ant šio adreso:

P. MIKOLAJNIS
Box 62, New York.

20.000 Darbinukų Zmonių. \$300 Immokesties.

Lietkyns po \$32.00 kas mėnėsis, imant palukį darbu. Randos \$30.00 ant mėnėsis; 5 ar 6 kambariais, trioba su aukštu ir 7 pedų panaminu su šilietais pamatais. Georgijus pušies apdabai; maudykla, šiltais ir šaltas vanduo. Visoki pagerinimai įtaisyti ir apmokėti.

14ta Gatvė ir 49ta Avenue.

LOTAI Granta Žemiskios Bendrijos Podalij neuzilgo pakilis savo vertėje. (Dovydas B. Lyman, globėjas. Willard T. Block, liidinkas.)

Mys parduodame juos dabar po \$540 ir daugiau už Lotą \$50.00 įmokėti, likusieje \$10.00 kas mėnuo.

Nuvažiavimas į Vidurmiestį prekioja 5 Centus.
Vienatinali Agentai

KNOTT, CHANDLER & CO.,
110 DEARBORN STREET

Vietinis Ofisas: 12-ta ul. ir 48-ta Ave. Aidas kasdien ir nedėlioms. Jas. F. Hildreth, užeidėjas, savinys šis skyrius. Lietuviškas pardavejas buva visados ant vieto; jis visose jums patarnaus.

P pinigais paskoliname budavojimui.

20.000 Darbininkų Zmonių. \$300 Immoktesties.
 Liekinyņs po \$32.00 kas mēnēsis, imant palukj drauge. Randos \$300.00 ant mēnesio; 5 ar 6 kambariais, trieba ar aukstā ir 7 pedu panamū su šilietais pamatais. Georgijus pušies apdabai; masdykļa, šiltas ir šaltas vanduo. Visoki pagerinimai taisyti ir apmekti.

14ta Gatvė ir 49ta Avenue.
LOTAI Grantō Žemiškosios Bendrijos Podalyj neužligio pakils savo vertėjje. Dovydas B. Lyman, globėjās. Willard T. Block, šidinkūks.)

Mēs parduodame juos dabar po \$540 ir daugiau už Lotā \$50.00 įmokūt, likusieje \$10.00 kas mėnuo.

Nuvažiavimas į Vidurmiestį prekuioja 5 Centus.
 Vienatinali Agentai.

KNOTT, CHANDLER & CO.,
110 DEARBORN STREET

Vietinis Ofissas: 12-ta ul. ir 48-ta Ave. Aidasas kasdien ir nedėlioms. Jas. F. Hildreth, užveidū, savinybės škyrus. Lietuviškas pardavėjas būva visados aut vietos; jis visame jums patarsus.

Pinigin paskoliname budavojimui.

